

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ 37-38

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧ.ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἐν μέσῳ τῆς ἀφορήτου καταστάσεως εἰς ἣν εἶχε περιέλθει ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς δικτατορίας, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 24 Ἰουνίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὑπέβαλεν εἰς τὴν Δ. Ἱ. Σύνοδον τὴν ἑξῆς πρότασιν, ἣτις ἀπεφασίσθη ὡς διαβιβασθῆ πρὸς πάντας τοὺς Ἱεράρχας.

Καθ' ὅν χρόνον μετὰ τὸν διεθνῆ πόλεμον ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις παρατηρεῖται ζωηροτάτη κίνησις πρὸς ἀνασύνταξιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς κοινω.ίας, καθ' ὅν χρόνον ἐν τῇ ὀργανισμῷ τούτῳ οἱ ἑτεροδόξοι ἐγκαθίστανται ἐν Ἑλλάδι, προφανεστάτην ἔχοντες τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπικρατήσωσιν ἐν αὐτῇ διὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑφίσταται τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς τοῦ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς διέποντος αὐτὴν συστήματος τῶν σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας. Τὸ σύστημα τοῦτο ὑπῆρχε καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον αἱ Ἐκκλησῆαι πανταχοῦ ἐχειραφετήθησαν παρὰ τῆς Πολιτείας· τυχοῦσαι ἐλευθερίας. Ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία προαχθεῖσα εἰς Πατριαρχεῖον ἀπέκτησε τὴν αὐτοτέλειαν αὐτῆς καὶ ἔτυχε ζηλευτῆς προστασίας παρὰ τῆς Πολιτείας, ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία, ὡσαύτως προαχθεῖσα εἰς Πατριαρχεῖον, ἔτυχε καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ νομοθετεῖν περὶ ἑαυτῆς. Τοῦτο συνέβη καὶ ἐν τῇ ἑτεροδόξῳ χριστιανικῷ κόσμῳ. Τὸ Γερμανικὸν Σύνταγμα ἀνεκήρυξεν ἀναπαλλοτρίωτον τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν καὶ ἀπέδωκε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὰς ἐν τῇ Γερμανικῇ Κράτει Ἐκκλησίας, ἀπολαούσας τῆς προστασίας αὐτοῦ. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου, ὅσον οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἐξηρτάτο μέχρι τοῦδε παρὰ τῆς Πολιτείας, ἤδη διὰ νέων νόμων ἐχειραφετήθη τελείως ἡ Ἐκκλησία.

Αἱ πολιτειαρχικαὶ ἰδέαι τῆς ἀμέσου ἐξαρτήσεως τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῆς Πολιτείας μόνον ἐν Ἑλλάδι ἐξακολουθοῦσι καὶ σήμερον νὰ ἰσχύωσιν. Ἡ πρὸ

τριετίας καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας γενναία προσπάθεια πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας, ἣτις τοσοῦτον χαρμωσύνως ἐχαιρετίσθη παρ' ἀπάντων, προσέκρουσεν εἰς τὰς ἐρριζωμένας πολιτειαρχικὰς ἰδέας. Καθ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὑφίσταται σήμερον πολλῇ ὀλεθριωτέρας τὰς συνεπειὰς τοῦ πολιτειαρχικοῦ συστήματος διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ὅπερ θὰ παραμείνῃ μοναδικὸν μνημεῖον χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀλεθρίου συστήματος τούτου. Ἀλλὰ δὲν παύουσι καθ' ἐκάστην παρεχόμεναι ἐνδείξεις, πειθουσαι, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι ἀγεταί εἰς τελείαν ἀποσύνθεσιν. Ἐκκλησία ἐν τῇ πραγματικότητι ὡς ἴδιος ὀργανισμὸς δὲν ὑπάρχει. Ἡ Πολιτεία, ἐνῷ ἀπολύτως οὐδεμίαν τῆς Ἐκκλησίας αἰτήσιν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, νομοθετεῖ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς νομοθετεῖ καὶ περὶ ἑαυτῆς κατὰ τοὺς ἰδίους αὐτῆς σκοποὺς καὶ κατὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἐκάστοτε ἰσχυόντων. Μακρὰ σειρά τελευταίων Νομ. Διαταγμάτων πείθει περὶ τούτου. Ἐὰν δὲ ἡ Ἐκκλησία ἀδιαμαρτυρήτως ἀποδεχθῆ αὐτά, ὡς κατ' ἀνάγκην ἀπέδεχθη τὸ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Διάταγμα, θ' ἀνομολογήσῃ καὶ ἡ ἴδια τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς πρὸς πρόληψιν τοῦ ἐπαπειλουμένου κινδύνου. Τὸ πολιτειαρχικὸν σύστημα σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ὑπέθαλψε τὴν ἰδέαν, καθ' ἣν ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας ἀνήκει εἰς τὸ κράτος, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰδίαν περιουσίαν. (Ὅ,τι ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τὸ τελευταῖον, ἔστω καὶ ἀναρχικὸν σωματεῖον, τὸ νὰ ἔχῃ δηλονότι ἰδίαν περιουσίαν, ἀπαγορεύεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διότι οὐδεὶς τολμᾷ νὰ θίξῃ τὴν περιουσίαν τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν Ἑλλάδι. Οὕτω δὲ, ἐνῷ φθίνει ἡ Ὁρθόδοξος καὶ δῆθεν «ἐπικρατοῦσα» ἐν τῇ Κράτει Ἐκκλησία, προάγονται εἰς ἕαρος αὐτῆς αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησῆαι.

Μόνον ἡ πλήρης καὶ τελεία χειραφετήσις τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας θὰ

σώση αὐτήν, κατ' ἀνθρωπίνους ὑπολογισμούς. Ὑπὸ τὴν χειραφέτησιν ταύτην δὲν ἐννοοῦμεν χωρισμὸν καὶ ἀποξένωσιν, ἀλλ' ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτοδιοίκησιν αὐτῆς, κατὰ σύστημα ἀποκεντρωτικόν. Ἡ Πολιτεία ν' ἀφίση ἐλευθέραν τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως κανονίξῃ ἐσωτερικῶς τὰ καθ' ἑαυτήν, καθ' ὃν τρόπον ἀφίνει ἐλευθέρας τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας καὶ θρησκευτικὰς Κοινότητας ἐν τῇ Κράτει. Νὰ προστατεύῃ αὐτὴν διὰ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, καθ' ὃν τρόπον προστατεύει τοὺς ἰδιώτας καὶ τὰς διαφόρους ὀργανώσεις, ἀλλὰ νὰ μὴ διοικῇ τὴν Ἐκκλησίαν, διότι, κατὰ τὸ κρατοῦν σύστημα, ἐν τῇ πραγματικότητι διοικεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὸ Κράτος, ἢ μᾶλλον διοικοῦσιν οἱ ἐκάστοτε κρατοῦντες πολιτικοί, κατὰ τὴν προτεσταντικὴν ἀντίληψιν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀργανισμὸς αὐτοτελής, διάφορος τοῦ Κράτους. Ἐπομένως ὅ,τι ἐκάστοτε συμφέρει καὶ θρέσκει εἰς τοὺς διοικοῦντας τὸ Κράτος ἢ εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἰσχύοντας, τοῦτο καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς νόμος. Αὐτῆς τῆς ἀλευθρίας ἀνιλήψεως τὴν κητάργησιν ζητοῦμεν. Ν' ἀναγνωρισθῇ δηλονότι ἡ Ἐκκλησία ὡς αὐτοτελής ὀργανισμὸς, σεβόμενος μὲν τοὺς γενικοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ προστατευόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἀλλ' αὐτοκυβερνώμενος καὶ αὐτοδιοικούμενος δι' ἐσωτερικῶν διατάξεων, ἀπορρουσῶν παρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐδραζομένων ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων, τῶν ἀποτελούντων τὸν Συνταγματικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ὑπὸ τοῦ Συνταγματικοῦ τούτου Χάρτου ἀνεγνωρισμένον νομοθετικὸν καὶ διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἱεραρχία, ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιοῦτον καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας, νὰ ἔχωσι δὲ ἰσχὴν πρὸ τῶν Δικαστηρίων τοῦ Κράτους αἱ ἔγκυροι ἀποφάσεις καὶ διατάξεις τῆς Ἱεραρχίας. Μόνον οὕτω πως θὰ καταστῇ δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ εἰς ἑαυτὴν ἡ Ἐκκλησία, ν' ἀναδιοργανωθῇ καὶ ἀνασυνταχθῇ, ἀναθεωροῦσα καὶ κωδικοποιούσα τὸ Κανονικὸν Δίκαιον αὐτῆς, ἐκδίδουσα αὐστηροὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμούς, ἐπιβάλλοντας διὰ ρητῶν διατάξεων ὀρισμένας ὑποχρεώσεις καὶ ὀρισμένα καθήκοντα εἰς πάντας τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, μόνον οὕτω πως θὰ δυνηθῇ αὐτὴ νὰ μορφώσῃ τὸν Κλήρον καὶ νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὸν ὑπὸ αὐστηρὰς πειθαρχικῆς διατάξεως, νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ ὑπὲρ ἑαυτῆς, ν' ἀποκτήσῃ ζῶντα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅτιον εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Μόνον οὕτω πως θὰ δυνηθῇ

ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς πόρων νὰ συντηρήσῃ τὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον καὶ τοὺς Ἱεροκλήρυκας, ν' ἀναδιοργανώσῃ τὸν μοναχικὸν βίον, νὰ ἐργασθῇ ἀποστολικῶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινότητι, νὰ μορφώσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ, νὰ διοργανώσῃ τὴν φιλανθρωπίαν, ν' ἀποδῇ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς παράγων ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινότητι, ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ὑφίστας καὶ ἱερωτάτας αὐτῆς ὑποχρεώσεις. Ἄλλως θὰ φυτοζωῇ καὶ θὰ φθίβῃ, θὰ ὑφίσταται τὰς ἐπεμβάσεις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς ζητήματα καὶ θὰ εἶναι ἔρμαιον τῶν ἐκάστοτε ἰσχυόντων πολιτικῶν, θὰ ὑφίσταται τὰς διαταραχὰς καὶ ἀνωμαλίας τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν, θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως οἰουδήποτε τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου, ὅπερ ἔπαυσε πλέον καὶ νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, συμπεριλαβὼν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων, θὰ ἐπαιτῇ τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν αὐτῆς καὶ θὰ περιφρονῆται, θὰ ἰκετεύῃ τὸν ἐκάστοτε Ὑπουργὸν καὶ δὲν θὰ εἰσακούηται, θὰ ὑφίσταται ἐξευτελισμοὺς καὶ προπηλακισμοὺς. Μὴ ἀπατώμεθα. Ταῦτα πάντα, ἅτινα συνέβαινον ἐν τῷ παρελθόντι καὶ συμβαίνουσι σήμερον καὶ ἄτινα κατ' ἐξοχὴν χαρακτηρίζουσι τὸν ἐπὶ ἓνα αἰῶνα βίον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, θὰ ἐξακολουθήσωσι συμβαίνοντα εἰς βαθμὸν μείζονα ἐν τῷ μέλλοντι, ἀν μὴ ἀποκτήσῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν πλήρη αὐτῆς ἐλευθερίαν καὶ αὐτοδιοίκησιν καὶ ἀν μὴ ἀποδοθῇ εἰς ἑαυτὴν. Τοῦτο δὲ ἀναμφισβητῶς θὰ ὀφελῆσῃ καὶ τὴν Πολιτείαν.

Ἀναγκη, καθ' ἡμᾶς, νὰ συνέλθῃ ἡ Ἱεραρχία καὶ νὰ κηρύξῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας, σεβομένη τὸ Κράτος ἐντὸς τῶν ὀρίων τῶν νομῶν, τῶν διὰ πάντας τοὺς πολίτας καὶ δια πάσας τὰς ὀργανώσεις ἰσχυόντων, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὑπολειφθείσης περιουσίας αὐτῆς χάριν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, καὶ νὰ προδῇ εἰς τὴν ριζικὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν διαφορῶν κλάδων τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἀνασύνταξιν αὐτῆς ὡς ἰδιοῦ διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ Ἱεραρχία συνεργομένη θὰ δυνηθῇ νὰ μελετήσῃ πᾶσαν λεπτομέρειαν τοιαύτης τινὸς ἀναδιοργάνωσεως καὶ ἀνασύνταξεως.

**ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΧΑΡΤΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ**

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε ἡ δικτατορικὴ Κυβέρνησις ἐμελέτα τὴν αὐθαίρετον δι' ἀπλοῦ Διατάγματος κατάργησιν τοῦ συνταγματικῆν ἰσχύοντος Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σκόπιμον ἐθεωρήθη νὰ ζητηθῶσιν αἱ γνώμαι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Αἱ ἐξῆς δὲ γνώμαι διευτυπώθησαν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἔθνος» τῆς 20 καὶ 21 Σεπτεμβρίου

Ὁ κ. Παπαναστασίου ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς :

«Τὸ νέον Σύνταγμα ρυθμίζει τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας κατα τρόπον ἐπιτρέποντα καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς συνελευσεως τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὴν μικρὰν Σύνοδον ὡς ὄργανον ἐκτελέσεως καὶ διοικήσεως. Αἱ ἀρμοδιότητες ὁμοῦ μίᾳ ἐκάστης πρέπει νὰ ὁρισθῶσιν διὰ νόμον. Ἡ ἄνευ νόμου ἐπεμβασις τοῦ κ. ὑπουργοῦ εἶνε παράνομος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τοῦ καταρτισμοῦ τῆς μικρᾶς Συνόδου, φρονῶ ὅτι ὁ καλλίτερος εἶνε νὰ ἐκλέγεται αὕτη ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας. Πάντως ἡ ἀρμοδιότης τῆς μικρᾶς Συνόδου δὲν δύναται νὰ εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ καθιστᾷ περιττὴν τὴν Ἱεραρχίαν».

Ὁ κ. Κονδύλης ἐδήλωσεν ἐπίσης τὰ ἐξῆς :

«Φρονῶν πάντοτε ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὴν θρησκείαν, ἣτις ὑφίσταται ζωηρὰ ἀκόμη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἰδίᾳ τῶν κατοίκων τῶν χωρίων, ἀποτελεῖ ἐν τῶν ἐρεισμάτων τοῦ ἔθνικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι ἡ διαρρυθμίσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως δεόν νὰ γίνῃ μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ἡ Ἐκκλησία, συντελέσασα ἐξόχως εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, δύναται ἀκόμη νὰ παράσχη σημαντικὰς ὑπηρεσίας ἐὰν τύχῃ τῆς δεούσης ὑποστηρίξεως. Ὑποστηρίξιν λέγων ἐννοῶ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μίᾳ οἰκονομικῆς ἐπαρκείας δυναμένης νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἱκανοποιητικωτέραν μορφωσιν καὶ τὴν ἀξιοπρεπεσιέραν παράστασιν τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ἰδίᾳ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν διοίκησιν αὐτῆς, νομίζω ὅτι σήμερον, ὅτε ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκεντρώσεως καὶ τῆς αὐτοδιοικήσεως ἐνδείκνυται δι' ὅλους τοὺς κλάδους, κατ' ἀρχὴν, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ τύχῃ πλήρους αὐτοδιοικήσεως. Ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐκλέγῃ τὴν Σύνοδόν της, ὁ ὅποια νὰ ἔχῃ δικαιώματα κωνονισμοῦ ὅλων τῶν ζητημάτων, τῶν ἐχόντων σχέσιν μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, τὴν ὄργανωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ τὴν κατάλληλον μόρφωσιν τῶν θρησκειτικῶν λειτουργῶν. Οἰοσθήποτε ἐπιπρᾶσμος τῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ».

Ὁ κ. Γονατᾶ εἶπεν ἐπίσης τὰ ἐξῆς :

«Κατὰ τὴν περίοδον, καθ' ἣν διετελοῦμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, μετὰ βιθειᾶν ἐξέτασιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, κατελήξαμεν, μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου αὐτῆς δι' ἐπαναστατικῆς ἀποφάσεως. Διὰ τοῦ νέου τούτου Καταστατικοῦ χάρτου μετεβλήθη ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καταργηθείσης τῆς πενταμελοῦς Ἱεραῆς Συνόδου, ἡ ὁποία θεσπισθεῖσα ἐπὶ Βιανρῶν, ἀνιέκειτο εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς καὶ ὄνεις καὶ ἀντιπρεσβυτέρους ὑπὸ Συνόδου ἀποτελουμένης ἐξ ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἐχόντων ἐπίσκοπας. Τὸ σύστημα τοῦτο τὸ θεωρῶ ἀπολύτως ὀρθότερον καὶ κανονικώτερον, ὡς ἀποδόσαν τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτοδιοίκησιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν ὑπάρχῃ τι τὸ χεῖρον διορθώσεως, τοῦτο εἶνε ὅτι ἤδη κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Ἱεραρχίας, ἀναπληροῖ ταύτην διὰ τὰ ἀπολύτως ἐπέεγοντα ζητήματα μόνος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ καὶ Προέδρος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Κατ' ἐμέ, λογικώτερον θὰ ἦτο κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Ἱεραρχίας, νὰ ὑφίστατο ὀλιγομελὴς Σύνοδος μὲ περιορισμένα δικαιώματα, ἐκλεγομένη ὁμοῦ ἐπίσης παρὰ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Τὴν ἀριστίνδην κατάρτισιν τῆς τοιαύτης Συνόδου τὴν ἀποκλείω ὡς ἐνέχουσιν ἄμεσον τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτηριστὸν ἤδη ἰσχύοντος Καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἔχω τὴν γνώμην ὅτι δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ δι' ἀπλοῦ νόμου, καθόσον, κατ' ἀρχὴν, κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην ἐξεδίδομεν δι' ἐπαναστατικῆς ἀποφάσεως μόνον τὰς ἐνεχούσας συντακτικὸν περιεχόμενον διατάξεις. Διὰ τοῦτο μόνον ἡ Συνέλευσις δι' εἰδικοῦ ψηφίσματός της δύναται νὰ μεταβάλῃ τοῦτον».

Ὁ κ. Παπανδρέου, ὅστις ὑπῆρξε γενικὸς εισηγητῆς τῆς Συνταγματικῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις διεντύπωσε τὸ περὶ θρησκείας ἄρθρον τὸ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς :

«Ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἔχει καθορισθῆ διὰ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς χάρτου, τὸν ὅποιον ἐξέδωκεν ἡ Ἐπιανάστασις. Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως ὅτι ὁ Καταστατικὸς οὗτος χάρτης ἔχει συντακτικὴν ἰσχύν. Διότι, κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν τηρηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως αἱ μὲν συντακτικαὶ αὐτῆς ἀποφάσεις ἐξεδίδοντο ὡς ἀποφάσεις τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὑπεγράφοντο παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῆς, αἱ δὲ νομοθετικαί, ὡς νομοθετικὰ διατάγματα ὑπογραφομένα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Καταστατικὸς χάρτης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἐκδοθῆ ὡς ἀπόφασις τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἔχει ὑπογραφή ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Τὴν ἀποφιν ταύτην, ἀνεγράψαμεν καὶ εἰς τὴν εἰσῆγησιν τοῦ νέου Συντάγματος τὴν ὑποβλήθεισαν εἰς τὴν Συνέλευσιν, ἀνεπτύξαμεν δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὑπεσηροῖξαμεν, ὅτι, ἵνα καταστῇ δυνατὸν εἰς τὸ μέλλον ὅπως ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ρυθμίζεται νομοθετικῶς, ἔπρεπεν εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Συνελεύσεως μετὰ τὴν

ψηφισιν τοῦ ἄρθρου περὶ Θρησκείας, νὰ καταχωρηθῆ ἔρμηνεία, ὅτι κατ' ἐπόφασιν τῆς Συνελεύσεως ἀκούσης τὴν συντακτικὴν ἐξουσίαν τῆς, αἴρεται ὁ συντακτικὸς χαρακτὴρ τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκτιῶντος πλέον νομοθετικὴν μόνον ἰσχύν, ὥστε νὰ εἶνε δυνατὴ εἰς τὸ μέλλον ἡ τροποποίησις αὐτοῦ διὰ νόμου.

Ὅντως ἡ τοιαύτη πρότασις ἡμῶν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως. Ἐὰν ἴσχυε σήμερον τὸ νέον Σύνταγμα καὶ αἱ συναφεῖς συνεπῶς ἐρμηνεῖται, τότε ἡ Κυβερνήσις θὰ ἠδύνατο νὰ τροποποιήσῃ τὸν Καταστατικὸν χάρτην διὰ Ν. Δ. Σήμερον ὅμως δὲν δικαιούται νὰ τὸ πράξῃ. Κατὰ τῶν συλλογισμῶν τούτων φέρονται δύο ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ἀσύστατοι: πρῶτον, ὅτι ἡ συντακτικὴ ἢ νομοθετικὴ δύναμις τῶν ἐπαναστατικῶν ἀποφάσεων πρέπει νὰ κρίνεται οὐχὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ ὅτι συνεπῶς ἀποφάσεις τῆς ἐπαναστάσεως, ἐφ' ὅσον τὸ περιεχόμενον αὐτῶν θὰ ἦτο φύσεως μᾶλλον νομοθετικῆς παρὰ συντακτικῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ θεωροῦνται ὡς ἔχουσαι μόνον νόμου ἰσχύν. Τοιαύτη ἀπομυς ὑπεστηρίχθη καὶ εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ἀλλὰ εἶναι προφανῶς ἀπολύτως ἀστήρικτος, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀντικειμενικὰ κριτήρια διὰ τὴν φύσιν τῶν συντακτικῶν καὶ νομοθετικῶν διατάξεων. Τοῦναντίον κριτήριον ἀποτελεῖ ὁ τύπος τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν. Παράδειγμα: Ὁ ἐκλογικὸς νόμος εἶναι φύσεως συντακτικῆς ἢ νομοθετικῆς; Ἐὰν περιληφθῆ εἰς τὸ Σύνταγμα θὰ εἶναι φύσεως συντακτικῆς, ἐὰν ψηφισθῆ κατὰ τὸν τύπον τῶν νόμων ὑπὸ τῆς Βουλῆς θὰ ἔχῃ ἰσχύν μόνον νόμου. Ἄλλο κριτήριον εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. Αὐτὸ ἄλλως τε συμβαίνει μὲ τὴν Συνέλευσιν, τῆς ὁποίας τὰ ψηφίσματα ἔχουν συντακτικὴν ἐξουσίαν μόνον λόγῳ τοῦ τύπου των, αἱ δὲ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν νόμων ψηφιζόμεναι διατάξεις εἶνε ἄπλοὶ νόμοι. Ἡ δευτέρα ἀντίρρησις θὰ ἦτο ὅτι κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς 1ης Ἰουνίου ἢ σημερινῆ Κυβερνήσις ἀσκει καὶ συντακτικὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίρρησις αὕτη εἶνε ἀστήρικτος, διότι καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ψηφίσματος καὶ ἀπὸ τὰς δηλώσεις τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν εἰς τὴν δίκην τοῦ «Ἐλ. Λόγου» ἐπιστοποιήθη ὅτι ἡ Κυβερνήσις δὲν ἔχει συντακτικὴν ἐξουσίαν. Συνεπῶς τροποποίησις τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου διὰ Ν. Διατάγματος θ' ἀπετέλει παραβίασιν τοῦ Συντάγματος. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως, ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ὀρθὸν εἶνε τὰ διατηρηθῆ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἢ ὁποία νὰ λαμβάνῃ τὰς ἀποφάσεις πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων δύνανται νὰ συσταθῆ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Πρὸς τὴν ἀπομυν ἄλλως τε ταύτην σύμφωνος εἶνε καθόσον γνωρίζω, καὶ ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ κ. Δεμερτζῆς, ἀρχηγὸς τοῦ Ἐνωτικοῦ Προοδευτικοῦ Κόμματος, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος:

«Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ νομικὸν μέρος τοῦ ζητήματος, οὐδεμία εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία. Ὁ Καταστατικὸς χάρτης τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδοθεὶς δι'

ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστάσεως δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῆ δι' ἄπλοῦ νόμου. Μόνον διὰ ψηφίσματος τῆς Συνελεύσεως εἶνε δυνατόν νὰ τροποποιηθῆ οὗτος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος, ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει τελείως καὶ ὀριστικῶς ν' αὐτοδιοικηθῆ, ἀποκλειομένης πάσης ἐνεργοῦ ἀναμίξεως τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο εἶνε ὀρθὸν νὰ παραμείνῃ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὡς ἀνωτάτη διοικητικὴ ἀρχὴ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ ὡς τοιαύτη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ἐν Ἀθήναις συνεδριάζουσα, πρέπει νὰ νομοθετηθῆ ὅτι Ἐπιτροπὴ τῆς Συνόδου ταύτης, μονίμως διαμένουσα ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκλεγομένη ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν Ἱεραρχῶν, ἀνευσυδίαιτος ἀναμίξεως τῆς Κυβερνήσεως, θέλει ἀσκή τὰ δικαιώματα τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸ νομοθετικῶς, ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν ταύτης, καθορισθησόμενον μέτρον».

Ἡ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1919 καὶ ἐντεῦθεν δευρὸν διεξάγει ἀγῶνα ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τῶν ἀρπακτικῶν διαθέσεων τῶν καὶ παρὰ τοῦ ἐπισήμου Κράτους, ἀτυχῶς, προστατευομένων ἐπιδρομῶν κατὰ τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, ἡτις ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν πηγὴν, ἀφ' ἧς ἡ Ἐκκλησία ἐπορίζετο καὶ πορίζεται τὰς διὰ τὴν διοίκησιν αὐτῆς ἀπαραιτήτους δαπάνας.

Ἡ γεωργικὴ πολιτικὴ πασῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ ἐντεῦθεν Κυβερνήσεων εἰς τὴν μοναστηριακὴν, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀπέβλεψε περιουσίαν καὶ δι' αὐτῆς ἐπεζήτησε νὰ θεραπεύσῃ πάσας τὰς γεωργικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς τοῦ Κράτους ἀνάγκας, παρέχουσα ἀντιεὐτελεστάτου τιμήματος ἀπεράντους μοναστηριακὰς ἐκτάσεις καλλιεργησίμους καὶ λίαν προσοδοφόρους εἰς καλλιεργητὰς καὶ μὴ τοιαύτους γεωργούς καὶ ἐπιχειρηματίας, οὐχὶ πάντοτε ἀπόρους, χωρὶς νὰ σκεφθῆ περ. ἀναλόγου ἀνταλλάγματος διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς ἐπιμετρον τῆς τοιαύτης τῆς Πολιτείας διαθέσεως ἐπῆλθε καὶ ἡ μικρασιατικὴ καταστροφή, ἡτις ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον προσφύγων ἔφερε μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ὧν ἑκατοντάδες χιλιάδες στρεμμάτων ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πάλιν περιουσίας εἰς ἀνακούφισιν αὐτῶν διατέθησαν, χωρὶς ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν τοιαύτην τῆς Πολιτείας ἐνέργειαν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ παρεμβάλῃ ποτὲ δυσχέρειαν, ἀναγνωρίζουσα τὴν ἀνάγκην, ἡτις ὑπεγόρευε τὴν διάθεσιν μοναστηριακῶν κτη-

μάτων, δυσανεσχέται δὲ μόνον, ὁσάκις τὰ κτήματα ταῦτα δὲν ἐδίδοντο εἰς τοὺς πράγματι ἀπόρους γεωργούς, ἀλλ' εἰς τοὺς ἐκμεταλλευτὰς τῆς κρατικῆς μερίμνης ὑπὲρ τῶν γεωργῶν καὶ ὁσάκις δὲν ἐλαμβάνετο μέρος ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς πρόσφυγας ὡς καὶ διὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας ἀποτελεῖ ὑπερτάτην ἀνάγκην.

Τὸ κορύφωμα ὅμως τῆς κατὰ τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας ἀδικαιολογήτου ἐπιδρομῆς ἀπετέλεσεν ἡ δράσις τῆς παρὰ τῆς ἐκπεσοῦσης Καταστάσεως συσταθείσης Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης, ἥτις ὑπὸ τὸ πρόσχημα «τῆς προστασίας τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας», δὲν ἐδίστασε διὰ Νομοθετικῶν Διαταγμάτων ν' ἀφαιρέσῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν περιουσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ νὰ λύῃ ὑφισταμένας μισθώσεις καὶ ἐκποιήσῃ ἀκινήτων μοναστηριακῶν κτημάτων, ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ὅτι «τὸ διδόμενον εἰς τὰς Μονὰς τίμημα ἢ μίσθωμα δὲν ἦτο τὸ προσήκον». Καὶ ἀντί, ὡς ὄφειλε καὶ ὑπηγόρευεν ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ, νὰ διέτασσι τὴν ἐνέργειαν εὐρυτέρας δημοπρασίας πρὸς ἀπόκτησιν μείζονος μισθώματος ὑπὲρ τῆς ζημιουμένης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἕως τοῦναντίον, τὰ μοναστηριακὰ κτήματα, κατὰ τὰ περὶ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης Διατάγματα, μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἢ ἐκποιήσεως περιήρχοντο διὰ τοῦ Κράτους εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς, γινομένης πλέον ἰδιοκτητρίας, κατὰ πρωτοφανῆ ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἐντελῶς δικτατορικὴν τῶν τρόπων, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ἀποδίδῃται ἡ ἀξία αὐτῶν εἰς τὰς Μονὰς, εἰς ἧς κατὰ πραγματικὴν κυριότητα ἀνήκουσι νομίμως, τὰ διαρπαζόμενα κτήματα.

Συνέπεια τῆς τοιαύτης τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἀεροπορικῆς, ἰδίᾳ, Ἀμύνης πολιτικῆς ἐναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ὑπῆρξεν ἡ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀπόδοσις ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων μοναστηριακῶν κτημάτων, εἰς τρόπον ὥστε αὕτη μόλις νὰ ἐπαρκῇ διὰ τὴν μεμετρημένην συντήρησιν τῶν Μονῶν, ἐλάχιστα δὲ περισσεύματα νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, οὗτινος αἱ ὑποχρεώσεις νόμοι καὶ ἐπιτακτικαὶ δὲν δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν ἐκ τῶν ἐνόντων, τούτου δὲ ἕνεκεν καὶ ἡ ἐπὶ μῆνας καθυστέρησις τῶν μισθοδοσιῶν τῶν παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου μισθοδοτουμένων Ἱεραρχῶν, Ἱεροκλήρων κ.λ.π.

Πρὸς ἀποτροπὴν μεγαλυτέρων ἔτι ζημιῶν τῶν Μο-

νῶν καὶ, συνεπῶς, τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἐνδείκνυται, ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἀνάκλησις τῶν ἀπὸ τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 1925 καὶ ἐντεῦθεν ἐκδοθέντων ἀντισυνταγματικῶν Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, δι' ὧν ἀφαιρεῖται ἡ μοναστηριακὴ περιουσία, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προστασίας αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἀφαιρεθείσης περιουσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν πράγματι ἀνήκει.

Εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι ἡ ἀπόδοσις τῆς περιουσίας ταύτης καὶ ἡ συνετὴ διαχείρισις αὐτῆς θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πόρων τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου καὶ, συνεπῶς, εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ τοῦ δημοσίου Ταμεῖου ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε παρεχόμενας οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις πρὸς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, ἄνευ τῶν ὁποίων καθίσταται ἀδύνατος ἤδη ἡ περαιτέρω διατήρησις του, ἐὰν τυχὸν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἤθελε ὁραδύνη ἡ ἐπιστροφή τῶν ὡς ἄνω μοναστηριακῶν κτημάτων.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΕΝΑΝΑΡΟΣ

Α' ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Οἱ λαβόντες μέρος πέρυσιν εἰς τὸ Ε' Διεθνὲς Συνέδριον τῶν χριστιαν. φοιτητ. ὁργανώσεων τῆς Ν. καὶ Ν. Α. Εὐρώπης ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν ταῖς βαλκανικαῖς χώραις τμημάτων τῆς «Παγκοσμίου Φοιτητ. Χριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας» αὐθόρμητοι συνελθόντες εἰς κοινὴν σίσκεψιν πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἰδιαιτέρων ζητημάτων, αἵτινα ἀπὸ κοινοῦ ἀπασχολοῦσι τοὺς φοιτητὰς τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν, διετύπωσαν τὴν εὐχὴν, ὅπως ἐφέτος συγκληθῇ εἰδικὸν Συνέδριον τῶν ἐν ταῖς χώραις ταύταις φοιτητικῶν χριστιανικῶν ὁργανώσεων, διὰ τὴν συστηματικωτέραν τῶν ζητημάτων τούτων μελέτην καὶ τὴν ἀναζήτησιν κοινῆς ὁδοῦ προαγωγῆς εἰς τὴν διὰ τῶν φοιτητικῶν μαζῶν προπαρασκευὴν τῆς συνεννοήσεως τῶν βαλκανικῶν λαῶν συμφώνως πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη. Τὴν εὐθύνην διὰ τὴν σύγκλησιν καὶ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ Συνεδρίου ἀνέλαβε τὸ ἐν Γενεύῃ κεντρικὸν γραφεῖον τῆς «Παγκοσμίου Φοιτητ. Χριστιαν. Ὁμοσπονδίας», φιλοφρονέστατα δὲ προσεφέρθη ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ φοιτητικὴ χριστιανικὴ ὁργάνωσις νὰ παρῶσῃ πᾶσαν τὴν δυνατὴν φιλοξενίαν εἰς τοὺς συνέδρους καὶ νὰ συντε-

λέση διὰ τὴν τελειότεραν τοῦ Συνεδρίου ὁργάνωσιν.

Πράγματι, χάρις εἰς τὰς ἀκαμάτους προσπάθειάς τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ὁμοϊδεατῶν, κατορθώθη, ὥστε διὰ πρώτην φορὰν νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐκεῖ ἀντιπρόσωποι φοιτητικῶν χριστιαν. ὁργανώσεων ἐξ ὅλων τῶν βαλκανικῶν χωρῶν πρὸς τὸν εἰδικὸν σκοπὸν τῆς προσεγγίσεως τῶν βαλκανικῶν λαῶν καὶ τοῦ συντονισμοῦ τῶν προγραμμάτων διὰ τὴν ἐν τῇ Βαλκανικῇ κοινῇ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν ἐπιδίωξιν τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Τὸ Α' τοῦτο «Βαλκανικὸν Συνέδριον τῶν Φοιτητικῶν Χριστιανικῶν Ὁργανώσεων» συνήλθεν ἐν Βανιά Κοστενεζ, Ν. Α. τῆς Σόφιας, ἀπὸ τῆς 6—8 Μαΐου ἐ. ἔ. Πλὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων ὁργανώσεων, ἐκλήθησαν νὰ δώσωσι τὴν αὐθεντικὴν τῶν γνώμην καὶ νὰ ἐπευλογήσωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὸ Συνέδριον οἱ Πρόεδροι τῶν ἐν ταῖς Βαλκανικαῖς χώραις αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἵτινες διώρισαν κανονικοὺς ἀντιπροσώπους, ὡς ἔπραξε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διορίσας ἀντιπρόσωπόν του τὸν πανοσ. ἐφημέριον τῆς ἐν Σόφια ἑλληνικῆς παροικίας.

ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ἐξητάσθησαν τὰ ἐξῆς σπουδαίοντα διὰ τὰς ἐνδιαφερομένας ὁργανώσεις ζητήματα, ὧν ἡ ἐπίλυσις δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ ἀδιαφόρους τὰς φοιτητικὰς μάζας τῶν χωρῶν, ἐν αἷς αὐταὶ ἐργάζονται: 1) Σχέσεις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ φοιτ. χριστιανικῶν ὁργανώσεων. 2) Σχέσεις τῶν φοιτητ. χριστιανικῶν ὁργανώσεων καὶ τῶν Χ. Α. Ν. εἰς τὰς διαφόρους χώρας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶναι μετ' αὐτῶν ἠνωμένοι. 3) Ἀμοιβαία συνεργασία τῶν φοιτητ. χριστιαν. ὁργανώσεων ἐν ταῖς βαλκανικαῖς χώραις καὶ πρόγραμμα κοινῆς προσπάθειας ἐν τῷ μέλλοντι πρὸς ἐντατικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χριστιανικοῦ ἔργου. 4) Τύπος, ὅφ' ὃν θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ διεξαχθῇ εἰδικὸν ἔργον συμφιλίωσης διὰ τῶν φοιτητῶν τῶν βαλκανικῶν χωρῶν.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν θεμάτων τούτων, τὸ Συνέδριον, οὕτως μετέσχε καὶ διμελῆς ἐκ φοιτητῶν ἑλληνικῆ ἀντιπροσωπεία, ἐξέδωκε τὰς ἀκολουθούσας ἀποφάσεις, ὧν τὸ κείμενον ληφθὲν μόλις ἐσχάτως παραθέτομεν ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

«1) Τὸ Α' Βαλκανικὸν Συνέδριον, ἀκοῦσαν τὰς διαφόρους ἐκθέσεις καὶ τὰς συζητήσεις, ἀναγνωρίζει ὡς πολὺ σπουδαίαν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν φοιτητικῶν ὁργανώσεων καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις. 2) Ἡ προσέγγις καὶ ἡ κοινωνία τῶν ἐν ταῖς βαλκανικαῖς χώραις φοιτητικῶν χριστιανικῶν ὁργανώσεων ὑφεί-

λει τὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς πίστεως τῶν ὀρθοδόξων μελῶν των εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. 3) Τὸ Συνέδριον ἀναγνωρίζει τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς ἐπικοινωνίας πρὸς τὰς χριστιανικὰς φοιτητικὰς ὁργανώσεις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἐν τῷ πνεύματι τῆς δόσεως τῆς «Παγκοσμίου Ὁμοσπονδίας τῶν Φοιτητ. Χριστιαν. Ὁργανώσεων». Διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν ὀρθοδόξων κύκλων, ὅσοι ὑπάρχουν ἢ δύνανται νὰ ὑπάρξουν, φροντίδι τῶν ἐθνικῶν χριστιανικῶν ὁργανώσεων τῶν φοιτητῶν, διὰ τοὺς φοιτητὰς πάντων τῶν δογμάτων, ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ πλήρη ἐλευθερίαν νὰ ἐμβαθύνῃ τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν φοιτητῶν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. 4) Τὸ Συνέδριον ἀποβλέπει μετ' ἐλπίδος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι γνωρίζει, ὅτι ἀπ' αὐτῆς θὰ ἔλθῃ ἡ βοήθεια δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγήν τῆς νεολαίας. 5) Τὸ Συνέδριον εὐρίσκει ὅτι τίθεται ἐνώπιον τῶν φοιτητικῶν χριστ. ὁργανώσεων διπλοῦν πρόβλημα: α') Ἡ ἔνωσις τῶν πιστῶν φοιτητῶν καὶ ἡ ἐμβάθυνσις τῆς θρησκευτικῆς των συνειδήσεως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ β') Ἐργασία θρησκευτικῆς κατακτήσεως μεταξὺ ὁλοκλήρου τῆς πανεπιστημιακῆς νεολαίας. 6) Ἀναγνωρίζον τὴν μεγάλην σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς συνεννοήσεως τῶν χριστ. φοιτητικῶν ὁργανώσεων τὸ Συνέδριον ἰδρύει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κεντρικὸν ὄργανον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συνεννοήσεως ταύτης. 7) Οἱ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀντιπρόσωποι ἀποδέχονται μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν τῆς κ. Vlatkova, καθ' ἣν ὁ ἰδρυθησόμενος ἐν Βανιά Κοστενεζ ναὸς θ' ἀφιερωθῇ εἰς μνήμην τοῦ Βαλκανικοῦ Συνεδρίου καὶ προσφέρουσι τὴν μετρίαν συνδρομὴν των διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον. 8) Ἐγκρίνον τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν φοιτητ. ὁργανώσεων τῶν βαλκανικῶν χωρῶν τὸ Συνέδριον ἀποδέχεται μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν τῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῆς βαλκανικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς χριστιαν. ὁργανώσεως τῶν ἐν τῇ δικτῆ Ἐυρώπῃ ὁρίστων φοιτητῶν».

Καὶ αὐταὶ μὲν εἶναι αἱ γενικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου, τῶν ὁποίων σκοπὸς καὶ κυρία κατεύθυνσις εἶναι ἡ ἐκ παντὸς τρόπου ὑποβοήθησις μεταξὺ τῆς σπουδαζούσης νεολαίας τοῦ ἔργου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δὲν εἶνε δ' ἴσως ἄσκοπον, ἐμβαθύνοντες εἰς τὸ πνεῦμα τῶν φοιτητῶν τούτων ἀποφάσεων, νὰ σημειώσωμεν ἰδιαιτέρως τὴν σημασίαν, ἣν ἐνέχει διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τὸ γεγονός, ὅτι φοιτηταὶ ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, ἐπιστήμονες καὶ κοινωνικοί

ηγείται τῆς αὔριον, ἐντεταλμένοι ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς βαλκανικοῖς πανεπιστημίοις ὁμοφρόνων συναδέλφων τῶν νὰ μελετήσωσι τὸ πρόβλημα τῆς προαγωγῆς τῶν σχέσεων τῶν βαλκανικῶν λαῶν, βάσειν τοῦ τοιούτου αὐτῶν ἔργου θέτουσι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐκφράζονται δὲ περὶ αὐτῆς μετὰ τότης στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, ὅσην παρέχει ἡ βαθεῖα πίστις, ὅτι οὐδεμία μεταξὺ τῶν λαῶν δύναται νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις, ἐφ' ὅσον ἡ νεολαία θὰ μείνῃ ξένη πρὸς τὰ διδάγματα τὰ χριστιανικά, οὐδεὶς δὲ ἄλλος ὁργανισμὸς δύναται νὰ προλάβῃ τὸ ὀλισθηματικὸν τοῦτο, ἂν ἡ Ἐκκλησία, ἥτις λόγῳ προελεύσεως, προορισμοῦ καὶ συγκροτήσεως κατέχει πάντα τ' ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο πνευματικὰ ἐφόδια, ἐξακολουθήσῃ παραμένουσα διὰ τοὺς νέους ὁργανισμὸς ἄγνωστος κατ' οὐσίαν, καὶ μόνον κατ' ἐπίφασιν καὶ κατὰ τύπους γνωστός.

Καὶ δὲν εἶνε βεβαίως τοῦ παρόντος ἔργον νὰ ἐξετασθῶσι τὰ αἷτια τῆς παρατηρουμένης ὡς πρὸς τ' ἡ Ἐκκλησίαν ἀδιαφορίας τῶν νέων, οὐ μόνον τῶν μορφωμένων, ὡς συνήθως πιστεύεται, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐντελῶς ἀξέσττων ἀκόμη καὶ ἀγραμμάτων, ἔργον ὅμως ἀνάγκης καὶ καθήκον πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἶναι νὰ ὁμολογηθῇ τὸ λυπηρὸν τοῦτο γεγονός καὶ ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ παντὸς ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν πραγματικὴν βελτίωσιν τῆς Κοινωνίας.

Αἱ μᾶζαι τῶν νέων μας εἶναι κατὰ πλειονότητα ξέναι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν των. Διατί τάχα ν' ἀρνηθῶμεν τὴν πραγματικότητα; Ἡ τὴν ἀγνοοῦσι παντελῶς, ἢ τὴν ἔχουσιν ὀλωσδιόλου παρεξηγήσει. Τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι εὐνόητον· αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ χάνουσι τὸν σπουδαιότατον παράγοντα τῆς ἐπικρατήσεώς των καὶ ἡ νεολαία μας ἀνδροῦται μακρὰν τῆς ζειδώρου τοῦ Ἐδαγγελίου πηγῆς.

Αἱ λεγόμεναι «χριστιαν. φοιτητικαὶ ὁργανώσεις» τῶν βαλκανικῶν χωρῶν, ἀποτελούμεναι ἀπὸ τὰ ὑγιέστερα στοιχεῖα τῆς βαλκανικῆς σπουδαζούσης νεότητος, ἐτάχθησαν ἤδη σοβαρῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμολογοῦσιν, ὅτι αἱ ἀτομικαὶ ἢ αἱ ὁμαδικαὶ προσπάθειαι τῶν στοιχείων τούτων θὰ μείνωσιν ἀκαρποὶ, ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πρόθυμοι νὰ πράξωσι τὸ πᾶν διὰ τὴν υποβοήθησιν τοῦ ἔργου τῆς, ἔχουσι δὲ πρὸς τοῦτο, πλὴν τῆς προθυμίας, καὶ δύναμιν καὶ προσόντα ἱκανά. Καιρὸς νὰ ἀναγνωρισθῇ πλέον, ὅτι οἱ ποικιλώνυμοι ἀμύνητορες τῶν θρησκευτικῶν ἰδεωδῶν καὶ ὑποστηρικταὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὅσασδήποτε ἄλλας ὑπηρεσίας κἂν προσφέρωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἀνίκανοι ὅμως παντελῶς νὰ

ἐργασθῶσι μεταξὺ τῆς νεολαίας, ἥτις ἀνδρομένη θ' ἀναλάβῃ αὔριον τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν ἢ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἄλλων, συλλήβδην δ' εἰπεῖν θ' ἀποτελέσῃ τὴν πρωτοπορείαν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς αὔριον. Καὶ ἀλλοίμονον, ἂν ἡ νεολαία αὕτη παραμείνῃ ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν! Ἄλλοίμονον, ἂν ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ψυχρότης καὶ ἀδιαφορία ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς! Ἡ δύναμις τῶν χριστιανῶν φοιτητῶν εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας· δὲν ὑπολείπεται ἢ νὰ ἐνθαρρυνθῇ εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς, νὰ ἐνισχυθῇ εἰς τὰς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας βασιζομένας ἐλπίδας τῆς. Ἡ παράταξις των θὰ πυκνωθῇ τόσῳ περισσότερον καὶ ἡ ἐνέργειά των θὰ γίνῃ τόσῳ δραστικώτερα, ὅσῳ θὰ εἶναι γενναϊότερα ἢ ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας πνευματικὴ ἀρωγή, ὅσῳ θὰ καταστῇ εὐκολωτέρα ἢ προσέγγιξις τῆς σπουδαζούσης νεότητος πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν.

Εὐτι χῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἔδειξεν ἤδη ὁποῖαν ἔχει ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τῆς, δὲν ὑπολείπεται δὲ ἢ νὰ καταβληθῇ περισσότερα πῶς προσπάθεια διὰ νὰ δείξῃ καὶ πάλιν ὁπόσην ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ δύναμιν καὶ ζωὴν. Οἱ νέοι, ὅσοι ὀνειρεύονται καλλιτέραν τὴν αὔριον, περριμένον μετὰ πίστιν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ τῆς ζωῆς, διότι ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτᾶται τῶν οὐραίων των ἢ πραγματοποίησις. Ἡ Ἐκκλησία ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τὴν δώσῃ.

E. Γ. Μ.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ (ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ)
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΟΥΡΓΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓ. ΠΟΛΕΩΣ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΘΕΜΕΛΙΟΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Σήμερον, ἐλικαλεσθέντες θερμοῶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς τῶν φώτων, θέτομεν τὸν θεμέλιον λίθον τῶν ὡραίων καὶ μεγαλοπρεπῶν Σχολείων ἐν τῇ Μεγ. πόλει, τῇ πατρίδι τοῦ Φιλοποίμενος καὶ Πολυβίου. Τ' ἀναγειρόμενα Σχολεῖα, γενναῖοις ἐράνοις τῶν ἐν Ἀμερικῇ εὐρισκομένων Μεγαλοπολιτῶν, εἶνε μεγαλόφωνος κήρυξ τῆς μεγαλοφροσύνης καὶ φιλοπατρίας αὐτῶν, οἵτινες, «δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε» πλανώμενοι μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος προθύμως προσφέρουν εἰς τὰς παντοίας ἀνάγκας αὐτῆς. Καὶ πρωϊίστη καὶ μεγίστη ἀνάγκη αὐτῆς εἶνε ἡ διὰ δόσις καὶ ἀνακαίνισις τῆς παιδείας, ἥτις καταβάλλει στερεὰ καὶ ἀκλόνητα θεμέλια τῆς εὐημερίας καὶ προόδου παντὸς Ἐθνους. Ἡ ἀληθὴς παιδεία μορφώνει

τὴν διάνοιαν διαπλάσσει τὴν καρδίαν ἐμπνέει τὴν εὐσέβειαν ἀναπτύσσει τὰς συμφύτους δεξιότητας τοῦ ἀνθρώπου καὶ καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ παλαίῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς. Μόνον διὰ τῆς παιδείας οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄνθρωποι. Ἡ ἀπαιδευσίς πάντων τοῦναντίον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀνάσχυτον, ἀτλήτην, διεφθαμένον, ὄργανον ἰδιοτελῶν καὶ φιλόφωνων καὶ τυραννῶν καί, ἐν γένει εἰπεῖν, ὑπὲρ πάντα τὰ ζῶα ἀσεβέστατον καὶ ὀμώτατον, ὡς λέγει καὶ ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος. (Ἱστορ. 1, 65, 7. 1, 67 6. 1, 70, 5 καὶ 6). Διὰ τοῦτο πάντα τὰ ἔθνη ἐργάζονται καὶ δαπανοῦν διὰ τὴν διάδοσιν τῆς παιδείας. Καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ πνευματικὴ μήτηρ καὶ τροφὸς τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας, ἀνεπτύχθη, ἔδρασεν, ἐδοξάσθη καὶ ἐφθάσεν εἰς ἀνέφικτον ὕψος προόδου καὶ πολιτισμοῦ. Ἡ φιλομάθεια οὐδέποτε ἀπέλιπεν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ αὐτὴ εἶνε σπουδαῖον γνώρισμα αὐτοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἔθνη ὡς παρετήρησεν ὁ Πλάτων. (Πολιτ. Δ' 436. α 435, ε'). Διὰ τοῦτο Ἑλλάς καὶ σοφία ἀπέβησαν ὀνόματα στενωῶς συνδεδεμένα καὶ τοσοῦτον ἀδιαχώριστα, ὅσον ἐν τῇ καιομένῃ λαμπάδι ἡ θερμότης τῆς λάμπρας. «Ἑλληνες σοφίαν ζητοῦσιν» (Α' Κορινθ β'. 22) ἢ, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, «Παιδεία τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον» (Περὶ Παίδ. ἀγωγ.).

Ἀλλὰ τότε μόνον ἡ παιδεία εἶνε ἡ πρωτίστη αἰτία τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναγεννήσεως παντὸς ἔθνους, ὅταν στηρίζεται ἐπὶ θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν. «Ὁ ἔχων μάθησιν, λέγει πού ὁ σοφὸς Κοραῆς, ἠθικῆς δὲ ἄμοιρος, εἶνε χειρότερος καὶ τοῦ χειρότερου κακούργου, διότι ἔμαθε νὰ κακουργῇ ἐπιτηδειότερον τῶν ἄλλων». Δικαίως δὲ ἐρρήθη, ὅτι ἡ ἡμιμάθεια εἶνε χειρότερα τῆς ἀμαθείας. Οἱ ἡμιμαθεῖς δύνανται νὰ ἑξομοιωθοῦν πρὸς τοὺς στάχεις, οἵτινες ὑπὸ κουφότητος αἴρονται μὲν ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἶνε κενοὶ καρποῦ καὶ οἱ γεωργοὶ λυποῦνται διὰ τοὺς μάτην καταβληθέντας κόπους. Ἀληθῆς παιδεία εἶνε, οὐχὶ ἡ ἐπίπλαστος καὶ ἐψιμυθιωμένη, ἀλλ' ἡ καθαρὰ, ἄδολος, εἰλικρινής, ἡ ἀναπτύσσουσα τὴν διάνοιαν καὶ διαπλάττουσα τὸ σῶμα ἀλλὰ καί, τὸ κυριώτατον, κοσμοῦσα τὴν ψυχὴν μὲ τὴν σωφροσύνην, δικαιοσύνην, εὐσέβειαν καὶ φιλοπατρίαν ἢ δημοιοργουῦσα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἠθικὸν καὶ ἰσχυρὸν χαρακτῆρα. Τοιαύτην παιδείαν ἐγκωμιάζει ὁ σοφὸς Σολομὼν καὶ μακαρίζει τοὺς ἔχοντας αὐτήν. «Μακάριος, λέγει, ὅς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὅς οἶδε φρόνησιν». (Παροιμ. Γ'. 8) διότι «ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ». (αὐτόθ.).

Ἀναμφιβόλως ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων ἐμπνεόμενοι οἱ ἐν τῇ Ἀμερικῇ Μεγαλοπολίτῃ προσήνεγον γενναίως εἰς τὴν ἀνίδρυσιν ἐν τῇ πόλει μας μεγαλοπρεπῶν Σχολείων συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης, διότι, ἐκ τῆς ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ διαμονῆς των, ἐγνώρισαν, ὅτι τὰ ἔθνη προοδεύουν κυρίως διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδεύσεως καὶ ἀγωγῆς τῆς νεότητος καὶ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν.

Ἀτυχῶς δὲ καὶ τῶν δύο τούτων παρημελήσαμεν. Ἐκ τούτου ἡ παντοῖα κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ κατάπτωσις. Ἀλλὰ «θαρσεῖν χρὴ». Ἡ συναίσθησις τῆς λυπηρᾶς καταστάσεως τοῦ ἔθνους καὶ ἡ μέριμνα καὶ ἐργασία τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων παρέχουν χρηστὰς ἐλπίδας τῆς ἀναγεννήσεως καὶ σωτηρίας.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Πρὶν δ' ἢ θέσωμεν τὸν θεμέλιον λίθον, θεωροῦμεν καθήκον νὰ ἐκφράσωμεν δημόσια καὶ βροντοφώνως τὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συμπολίτας μας, τοὺς προσενηκόντας προθύμως εἰς τὴν ἀνίδρυσιν τῶν Σχολείων ἐν τῇ πόλει μας καὶ τοὺς ὀπωσθήποτε ἐργασθέντας πρὸς τοῦτο, καὶ νὰ εὐχηθῶμεν ὅπως ὁ πλοῦσιος ἐν ἐλέει Θεὸς παρέχῃ ὑγίαν αὐτοῖς καὶ πλοῦσιαν τὰ ἐλέη Του. Οἱ ἐν Ἀμερικῇ Μεγαλοπολίτῃ εἶνε ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, διότι ἐν τῷ σκληρῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς οὐδέποτε ἐλησμόνησαν τὴν πατρίδα, «ἧς οὐδὲν φίλτερον». Τὸν κτηθέντα, μὲ τὴν φιλοπονίαν καὶ τιμότητα, πλοῦτόν των δὲν χρησιμοποιοῦν εἰς ἀπόλαυσιν τῶν γερωῶν ἀπολαύσεων, ἀλλ' εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ὀφέλειαν τῆς οἰκογενείας καὶ πατρίδος των. Καὶ ἔθνος, τὸ ὅποιον ἐδίδαξε καὶ διδάσκει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἔχει καὶ σήμερον τόσα τέκνα μεγαλοφροσύνης καὶ φιλογενείας, θὰ ζήσῃ αἰωνίως καὶ δὴ, ἐὰν πάντες ἐργασθῶμεν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ εὐρίῃ.

Ἔχομεν δὲ πεποίθησιν ὅτι προθύμως θὰ προσφέρουν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν καὶ ὠραίου ἰ. Ναοῦ, ἀνταξίου τῆς προόδου τῆς πόλεως καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Μεγαλοπολιτῶν, διότι Ναὸς καὶ Σχολεῖα, ἀληθεῖς ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι, εἶνε οἱ μόνοι φορεῖς τῆς ἀληθοῦς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ πάσης πόλεως καὶ παντὸς ἔθνους.

Κύριος ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ τῶν φώτων καὶ πάσης παρακλησεως, σκέπει καὶ διαφυλάττει τὴν πόλιν ἀνωτέραν πάσης ἐπηρείας καὶ τ' ἀπανταχοῦ τῆς ἐπαρχίας Μεγαλοπόλεως τέκνα ἐν ὑγιείᾳ, παρέχει δὲ πλοῦσιαν τ' ἀγαθὰ Του. Γένοιτο!

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αϊσθησις.

Ἡ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ὀργανισμῶν διαβιβασθεῖσα, τῆς δικτατορίας ἐπιτυραννοῦσης, διαμαρτυρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς ἰταμῶς ἀσκηθείσης ἐπ' αὐτῆς πίεσεως, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», βαθυτάτην ἐποιήσεν εἰς τὸ χριστιανικὸν κοινὸν αἰσθησιον. Τοῦτο μὲν διὰ τὸ πρωτοφανὲς θράσος, μεθ' οὗ οἱ χειριζόμενοι τὰ τῆς ἐξουσίας πολιτικοί, μόνον διότι δικτατορικῶς κελεύσασθαι ἐπέκασθησαν ἐπὶ τοῦ ὑπουργικοῦ θώκου, ἐνόμισαν ὅτι ἠδύνατο νὰ διατάσσωσι τοὺς ἱεράρχας καὶ νὰ ρυθμίσωσι κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν λειτουργίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, τοῦτο δὲ διὰ τὸ θάρρος, μεθ' οὗ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, αἰρομένη ὑπὲρ τὴν τυραννίαν καὶ ἀψηφούσα τὴν μῆνιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, μετ' ἀξιοπρεπείας ἀπέκρουσε τὰς αὐθάδειας τῶν ὑπουργῶν ἐπεμβάσεις εἰς τὰ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς μάθημα, ὅποσον εἰς παλαιότερους χρόνους ἔδιδον πρὸ μηδενὸς ὀρθωδοῦντες οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας ἱεράρχαι καὶ τῶν δικαίων αὐτῆς ὑπέρμαχοι. Καὶ δὲν εἶνε μὲν δυνατὸν βεβαίως νὰ πιστευθῇ ὅτι θὰ εὐρεθῶσι καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ μελετῶντες παρεμφερεῖς διαθέσεις νὰ ἐπιδείξωσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διατρέχοντες τὸν κίνδυνον τῆς αὐτῆς αὐτηγῆρας ἐκ μέρους αὐτῆς μεταχειρίσεως ἄλλως τε, ἃς ἐλπίζομεν, ὅτι παρήλθε πλέον ἀνεπιστρεπτεῖ ἡ ἐποχὴ τῶν τυραννίδων καὶ τῶν δικτατοριῶν, τοῦ λαοῦ ἀνακτῶντος τὰ ἀναφαίρετα αὐτοῦ δικαιώματα. Οὐχ ἤττον ὅμως δεῖν ἀπαξ διὰ παντὸς νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῶν χειριζομένων τὰς πολιτικὰς ἐξουσίας, ὅτι τοιαύτη τῶν δικαιοδοσιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας σύγχυσις, ὅποια ἀπειτολήθη δὲν ἀρμόζει εἰς ἄνδρας οὐχὶ μόνον πολιτικῶν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ εἰς τοὺς ἄκρω δακτύλῳ ἀφραμένους στοιχειωδεστάτης τινὸς μορφώσεως.

Ὅπισθοδρομίαι.

Τὰ αὐτὰ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ πρὸς τοὺς δῆθεν πολιτικούς ἐκείνους, οἵτινες, χρισθέντες τυραννίας ἐλέφ, καὶ δουλεύοντες εἰς συμφέροντα φαῦλα, ἀνέτρεψαν ἀθαιρέτως τὸ κανονικὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας πραγμάτων καθεστῶς, καί, διὰ νὰ ἔχωσιν αὐτὴν ὑποχειρίαν, ὡς ἐνόμισαν, οὐ μόνον ἐπανέφεραν τὰς τέως ἀναχρονιστικὰς περὶ Ἐκκλησίας διατάξεις, ἀλλὰ καὶ χείρονος ἐκείνων ἐθέσπισαν. Ἡ κατάργησις τῶν διατάξεων ἐκείνων καὶ

ἢ ἀντ' αὐτῶν ἀπόκτησις συστήματος διοικητικοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὀφείλονται εἰς ἀργαλέους ἀγῶνας τῆς ἱεραρχίας· ὅ,τι δὲ δι' ἀγῶνων κτᾶται, καθίσταται ἀναφαίρετον, κἂν μυρίων δικτατοριῶν ἢ αὐθαιρεσίᾳ παρέμβῃ. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία οὐδὲ μετὰ τὸ πλῆγμα τοῦτο ἀπώλεσε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀσφαλῶς θὰ ἀνακτήσῃ τὰ κανονικὰ αὐτῆς δίκαια, διότι κατ' ἐπιείκειαν ἔχει αὐτῶν καὶ οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ τὰ διεκδικῇ προσηκόντως.

Τὰ λυπηρά.

Πολλὴ ἡ μελαγχολία ἠπλώθη ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν πατρίδα ἐπὶ τῇ ἐμφυλίῳ διχονοίᾳ, ἣτις κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐσπάραξε τὰ στήθη τοῦ Ἑθνους καὶ ἐβύθισεν εἰς πένθος οὐκ ὀλίγας οἰκογενείας. Βραδύνει νὰ νοηθῇ ὑπὸ πάντων τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἢ προειδοποιῶν ῥῆσις, ὅτι «πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς οὐ σταθήσεται». Διὰ τοῦτο πολὺν ἤδη χρόνον δάκνομεν ἀλλήλους καὶ μεριζόμεθα καθ' ἑαυτῶν, ἐνῶ δὲ πολλάκις τραγικοὶ ἐγενόμεθα μάρτυρες τῶν λυπηρῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ μερισμοῦ, ἐξακολουθοῦμεν ὅμως νὰ ἀποκλείωμεν τοῦ οἴκου ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Ἡ Ἐκκλησία, κύψασα τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν περίλυπος ἐπὶ τῶν τάφων τῶν θυμάτων τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ, μετὰ μητρικοῦ πόνου ἐδεήθη τοῦ Μεγάλου Εἰρηνοποιῦ ὅπως ἀγαθὰ λαλήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῶν καθ' οἰοῦνδὲν τρόπον τὰ κοινὰ χειριζομένων καὶ εἰς ἀγάπην ἀμοιβαίαν ὁδηγήσῃ τοὺς πάντας, καὶ ἀποτρέψῃ τὸν ἀπειλούμενον μερισμόν. Ἐὰν βεβαιωθῶμεν οἱ πάντες ὅτι τὰ γενόμενα θὰ ἀγαθῶς εἰς τὴν σωφρόνησιν καὶ εἰς τὴν οὐνεσον.

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζυμώσεων, τὰς ὁποίας προεκάλει ἡ εἰσοδοχὴ τῆς Γερμανίας εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ ἡ στάσις τῆς Ἰσπανίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν διεκδικουμένην ὑπ' αὐτῆς μόνιμον ἔδραν, ὁ πρόεδρος τῆς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ Ἐπιτροπῆς τῆς Ὀργάνου καὶ τῆς Ἡθικῆς ἐπίσκοπος τοῦ Kensington ἐνόμισε καλὸν νὰ στρέψῃ τὴν ἑαυτοῦ προσοχὴν πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν. Εἶνε ἤδη γνωστὴ ἡ ὑπαρξίς κύκλων, ἀπαισιοδόξως ἐχόντων πρὸς τε τὸ συντελούμενον ἔργον τῆς Κοινωνίας καὶ πρὸς τὴν σκοπιμότητα, καθ' ὅλου, τῆς συστάσεως αὐτῆς. Ἀλλ' ἔχει ἐπίσης παρατηρηθῆ, ὅτι ὁ κλήρος τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτοῦ πλειονότητι δὲν παρέσχε τὴν προσηκουσαν προσοχὴν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Κοινωνίας, ὡς ἐπακολούθημα δὲ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ πρὸς αὐτὴν

ἀδιαφορίας χαρακτηρίζεται ἢ εἰς τὰς μάζας τοῦ λαοῦ ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην διεθνήν προσπάθειαν. Τούτου ἕνεκα ὁ εἰρημένος ἐπίσκοπος ἀπήντησεν ἐκκλησίᾳ πρὸς τὸν κλήρον εἰσηγούμενος τὴν τέλει δὴ δημοσίων ὑπὲρ τῆς εὐδωσέως τοῦ ἔργου τῆς κινῶνίας δεήσεων, τονίζων ὅτι οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ἰψί-
 στου φέρουν βαρείας εὐθύνας ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στά-
 σιν τῶν λαῶν ἀπέναντι αὐτῆς. Διότι, ὅσαι δὴποτε καὶ
 οἰαιδὴποτε κὰν ἔτι ἦνε αἱ ἀτέλειαι αὐτῆς, ἀλλ' ὅμως τὸ
 γεγονός εἶνε, ὅτι ἀποτελεῖ διεθνή συνδεσμον ἐπισήμως
 ἀναγράψαντα ὡς ἰδεῶδες αὐτοῦ τὴν ἀδέλφωσιν τῶν
 ἔθνων καὶ συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

Παρήγορον.

Εἶνε λίαν παρήγορον, ὅτι ὑπὸ τῶν συγχρόνων φι-
 λοσοφούντων ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς ἠθικῆς ἱστορίας
 τῆς ἀνθρωπότητος κατακρίνεται μὲν ἢ ἐν τῇ σημερινῇ
 τῆς καμπῆς ἐφαρμογῇ τῆς ἀρχῆς τῆς ἑτεραρχικῆς ἀνάγ-
 κης, ὁμολογεῖται δὲ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπολυτρώσεως
 ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ξηροῦ μηχανισμοῦ καὶ τῆς φορᾶς
 τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸ ὑψηλὸν ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖ-
 ον εὐρίσκεται ἐν μόνῃ τῇ Χριστιανικῇ θρησκείᾳ. Ὁ-
 σση δὴποτε ἐκκλησίᾳ κὰν δεικνύη ὁ εὐρωπαϊκὸς ἀν-
 θρωπος σημερον ἀπὸ τοῦ ἰδεῶδους τούτου, καὶ ὅσον-
 δήποτε παχυλὸν ὑλισμὸν κὰν ἀνέμειξεν ὁ ἐν τῷ ρωσι-
 κῷ μπολσεβισμῷ ζωογονηθεὶς μαρξισμὸς, ὑπὸ τὴν
 πνοὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ σύγχρονος ἀνθρωπότης
 εἶνε τόσον πλουσία εἰς ἠθικὴν δυναμικότητα καὶ εἰς
 ἰδεαλιστικὰς ἀνάγκας ἐν τῷ προσώπῳ τῶν σημερινῶν
 φιλοσόφων, ὥστε ἤδη ἔννοεῖ ὅτι δὲν δύναται «ἐπ' ἄρτω
 μοίω» ἀ ζῆ, καὶ ὅτι ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς ὄργανι-
 σμὸς ἔχει πρὸ παντὸς ἄλλων, ἰδανικωτέρων, στοιχείων
 ἀνάγκην.

Σκοπιμότης.

Οἱ «Church Times» τοῦ Λόνδινου, σχολιάζοντες
 τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς πανηγύρεις, αἵτινες ἐγένον-
 το ἐν Σικάγῳ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συγ-
 κλήσεως τοῦ τελευταίου «Εὐχαριστιακοῦ Συνεδρίου»,
 ἐκφράζουσι τὴν ἱκανοποίησίν των διότι πρὸς τέλεισιν των
 ἐξελέγη ἀμερικανικὴ μεγαλούπολις, διότι τοῦτο ἀπῆ-
 τει ἡ σκοπιμότης. Ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς εἶνε βεβαίως
 εὐφυῆς, οὐδαμοῦ δ' εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένον τὸ βιομη-
 χανικὸν καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα καὶ οὐδαμοῦ
 παρατηρεῖται τόση εὐημερέϊα, ὅσον ἐν Ἀμερικῇ. Ἀλλ'
 οὐδεὶς, ἔξ ἄλλου, λαὸς ἀνέπτυξε πολιτισμὸν ὑλιστι-
 κώτερον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀμερικανικὸς ἀνέπτυξε
 λαὸς, ἐνῶ συγχρόνως, οὐδαμοῦ παρατηρεῖται τοσαύτη
 ἐτοιμότης καὶ προθυμία ἐπινοήσεως νεων θρησκευ-
 τικῶν πεικιλιῶν, ἢ ἐγκολπώσεως καινοφανῶν θρησκευ-

τικῶν διδασκαλιῶν, ὅσον ἐν Ἀμερικῇ. Τούτων πάν-
 των λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν, ὡς καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι
 πάντοτε μία στατιστικὴ τοῦ ἐγκλήματος ἐν μεγαλου-
 πόλει, ὡς τὸ Σικάγον, μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς
 τονώσεως τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, αἱ τοιαῦται
 θρησκευτικαὶ συναθροίσεις καὶ πομπαὶ τὰ μάλιστα συν-
 τελοῦσιν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναι-
 σθήματος τελούμεναι εἰς τοιαῦτα πολυάνθρωπα κέν-
 τρα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ Διατάγματος τῆ 5 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος
 καὶ τῆ 31 τοῦ αὐτοῦ καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ.
 250 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἰδρυθῆ
 ἑνοριακὸς Ναὸς ὁ ἐν τῇ Γλυφάδᾳ (Ἀθηῶν) Ἱε-
 ρὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 5 Ἰουλίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέν-
 τος καὶ τῆ 31 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρηθέντος ἐν
 τῷ ὑπ' ἀριθ. 250 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυ-
 βερνήσεως ἰδρυθῆ ἐν τῷ συνοικισμῷ «Νέα Ἴωνία»
 Βόλου Ἑνοριακὸς Ναὸς ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Εὐαγγε-
 λιστρίας.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 16 Ἰουνίου ἐν. ἔτ. ἐκδο-
 θέντος καὶ τῆ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσι-
 θέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 317 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς
 Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Ὀλγα τῆς Ἱερᾶς Μητρο-
 πόλεως Ἡλείας, ἀποσπώμενον τῆς ἑνορίας τοῦ χω-
 ρίου Μαροκοπούλου, ὑπάγεται εἰς τὴν ἑνορίαν τοῦ
 χωρίου Τραγινοῦ.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 16 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέν-
 τος καὶ τῆ 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσιευ-
 θέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 315 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος
 τῆς Κυβερνήσεως το χωρίον Κουτσόχειρον, τῆς Ἱε-
 ρᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης, ἀποσπώμενον τοῦ χω-
 ρίου Ἀλήφικα, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἑνορίαν, με ἑνορια-
 κὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 7 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος
 καὶ τῆ 2 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρισθέν-
 τος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 262 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυ-
 βερνήσεως, τὸ Μονύδιον Ἁγίου Νικολάου τῆς Ἱε-
 ρᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν συνεχωνεύθη εἰς τὴν
 Ἱερὰν Μονὴν Σπηλαίου, τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Ἱερ. Μη-
 τροπόλεως.

— Διορίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βε-
 λαμ (Μετεώρων) ὁ μοναχὸς τῆς αὐτῆς Μονῆς Ἰλα-
 ρίων Βασιλείου, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος Πολυκάρπου
 Κυθῶνα.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας ὁ μοναχὸς Κωνσταντῖνος Καρούπακας, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Γερμανοῦ Λάρου.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς Κελτετζῶν τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Μαντινείας ἡ μοναχὴ Ἰουστίνη Λεπέση, ἀντὶ τῆς παραιτηθείσης Ἀγαθονίκης Ἀναγνωστοπούλου.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Σύκου ἡ μοναχὴ Χριστοδούλη Ἰακώβου, ἀντὶ τῆς παραιτηθείσης Πελαγίας Μαρτάκη.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2935 ἐγγράφου αὐτῆς παρεκάλεσε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συμβουλίων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας συμπαρεδρεῦει εἰς τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου προεδρεύῃ ὁ κατὰ τόπους Μητροπολίτης.

— Διεββάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν ἔγγραφο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας, δι' οὗ προτείνει τὸν διορισμὸν, ὡς Ἱεροκήρυκος Κερκύρας καὶ Παξῶν, τοῦ Ἱεροδιακόνου Χρυσάνθου Πολίτου πτυχιούχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου.

— Διωρίσθη κατὰ μετὰπεμπιν, σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, τῆς Ἱ. Μονῆς Μητροπόλεως Ἀχαρνῆς, ὁ ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς «Κατερινού» Ἱερομόναχος Γεώργιος Κατσαδούρης, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος Σωφρονίου Παπακυριακοῦ.

— Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιάς ὁ Ἱερομόναχος Γρηγόριος Βούλγαρης, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Γαβριὴλ Μιχαλοπούλου.

— Αἱ ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν ἀποσταλεῖσαι τῇ Ἱ. Συνόδῳ διαμαρτυρίαι διὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν συγχώνευσιν τῶν ἱερῶν Μονῶν, ἀρκετέμενησαν τῷ Γεν. Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων.

— Ἡ Δ. Ἱ. συνελθοῦσα τὴν παρελθοῦσαν καὶ τὴν παρούσαν ἐβδομάδα εἰς συνεδρίας ἐπεθεώρησε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καὶ ὑπέβαλε τοῦτο τῇ Κυβερνήσει πρὸς ἔγκρισιν. Πρόκειται περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ 1923 μετὰ τῆς προσθήκης τῆς Διακοῦς Συνόδου.

— Ὁ τμηματάρχης τοῦ τμήματος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Παιδείας καὶ Ἐκπαιδευτικῶν Ἰωάννης Τράκας ἀπελύθη τῆς θέσεως αὐτοῦ διὰ Διατάγματος τὸ παρελθὸν Σάββατον.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνηντήθη ἐπανειλημμένως μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ διαφόρων Ὑπουργῶν, ὁ δὲ τῆς αἰδέας ἐπεσκέφθη αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ὄραν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγινα πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν τῇ νήσῳ ποιμανίου, ἐπανέκαμψε δὲ ἐκεῖθεν προχθές.

— Ὀλιβερά καὶ ἀξιοθρήνητος σύρραξις ἔλαβε χώραν τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐξ ἀφορμῆς τῆς διαλύσεως τῶν Δημοκρατικῶν Ταγμάτων, καθ' ἣν πολλοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὄπλιται καὶ πολλοὶ ἔφονεύθησαν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀκούσας τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι τὰ Δημ. Τάγματα ἐμάχοντο πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν στρατὸν, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἀ' Σώματος στρατοῦ νὰ μεταβῇ πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Δημ. Ταγμάτων καὶ πείσῃ αὐτούς. Ἀλλ' ἡ ἐπέμβασις αὐτοῦ κατέστη ἀδύνατος, ἀρξαμένης ἤδη τῆς συγκρούσεως. Δυστυχῶς δὲ ἡ κατάστασις ἐπεδεινώθη ἐκ τῶν ἀτάκτων ὀχλοκρατικῶν κινήματων, β'α κατασταλέντων. Ἐπιτολῇ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν ἐπιμνημόσυνοι δεήσεις καὶ ἐκροίσθησαν πενθίμως οἱ κώδωνες ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Εἰς τὸ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναφ μνημόσυνον τελεσθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου παρῆστη καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν ἀνέλαβεν ὁ κ. Διδάχος, παραιτηθέντος τοῦ κ. Παππά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Οἱ σεβ. Μητροπολίται Δωδεκανήσων μεταβάντες εἰς Κων(σταντι)νοπλιν ἐφιλοξενήθησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἀνεπίσημοι πληροφοροὶ φέρουσιν ὡς συζητούμενον τὸ ζήτημα τοῦ Ἀυτοκεφάλου τῆς Δωδεκανησιακῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ θεωρεῖται ὡς προσεγγίζον εἰς τὴν ὀριστικὴν του λύσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατὰ τινα τῶν τελευταίων συνεδριῶν τῆς αἰγυπτιακῆς Βουλῆς εἶχεν ἀναγραφῇ ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἡ συζήτησις ἐπὶ τῆς γνωστῆς ἐπαρωτήσεως περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος. Ὁ πρωθυπουργὸς Ἀντλὺ πασᾶς παρεκάλεσε τὴν Βουλὴν, ὅπως ἡ συζήτησις ἀναβληθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Τινὲς ἐκ τῶν βουλευτῶν ἐζήτησαν ὅπως ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ συζήτησις γίνῃ πρὸ τῆς λήξεως τῆς παρουσίης συνόδου. Ὁ Ζαγλουλ πασᾶς ὤρισεν ὀκταήμερον προθεσίαν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς συζητήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ «Ἐλευθερία» γράφει ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, παρ' ὅλας τὰ σημερινὰ ἀσχολίας του, σκέπτεται καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου. Εἰς δηλώσεις πρὸς τὸν δευθυνητὴν τῆς ἐν λόγῳ κυπριακῆς ἐφημερίδος ἡ Α.Θ.Π. ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κύπρον κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος καὶ τὴν προθυμίαν νὰ ἐργασθῇ, ἐὰν αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῆς κριθῶσιν ἀναγκαῖαι, ὑπὲρ τῆς σκοπιμοτέρας λύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, τῆς Κύπρου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον ἡ Α.Θ.Π. φρονεῖ, ὅτι ἡ κανονικὴ λειτουργία του ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ περὶ τούτου δὲ θὰ μεριμνήσῃ ἐν καιρῷ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν μίκρην πρὸ τοῦ Πάσχα συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον τῆς ἀνακαινιστικῆς λεγομένης «συνοδικῆς» Ἐκκλησίας, συζητημένης τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἱερ. Συνόδου εἰς τὴν μέλλουσαν καθ' ἃ ἐπιστεύετο νὰ συγκληθῇ Οἰκουμ. Σύνοδον, διεπιστώθη, ὅτι ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις δὲν θὰ παρεμβάλῃ ἐμπόδια εἰς τὴν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱερ. Συνόδου τῆς «συνοδικῆς» Ἐκκλησίας νὰ μετέσχωσι τῆς Οἰκουμ. Συνόδου. Παρὰ ταῦτα, ἡ Ι. Σύνοδος, ἐπέικουσα εἰς πίεσιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἔλαβεν ὅλας ἀπροσδοκίτως ἀποφασισιν: νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχον, ὅτι ἀντιπρόσωποι τῆς ρωσικῆς «ἀνακαινιστικῆς» Ἐκκλησίας τότε μόνον θὰ δυνηθῶσι νὰ μετέσχωσι τῆς Οἰκ. Συνόδου, ἐὰν δὲν ἐπιτραπῇ νὰ παρακαθίσουν εἰς αὐτὴν ἀντιπρόσωποι τῆς ὑπεροχῆς ρωσικῆς ἱεραρχίας τῆς ὑπὸ τὸν μητροπ. Κιέβου Ἀντόνιον, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἠδύνατο ἡ Α. Παναγιότης νὰ ἐγγυηθῇ, ὅτι ἐν τῇ Οἰκ. Συνόδῳ δὲν θὰ ἐλαμβάνοντο ἀποφάσεις ἐχθρικαὶ πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν.

— Ἐν τῷ δικαστικῷ ἀγῶνι περὶ κατοχῆς τῆς ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Β. Ἀμερικῆς ὑπαρχούσης περιουσίας τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐνίκησεν ἡ μερὶς ἡ προσκεκλιμένη πρὸς τὴν ἐν Ρωσίᾳ «ἀνακαινιστικὴν» συνοδικὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις τοῦ ἀμερικανικοῦ δικαστηρίου πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ «ἀνακαινιστικοὶ» καὶ οἱ «τυχωνικοὶ» ἐδικάζοντο ἐξεδόθη ὑπὲρ τῶν πρώτων. Ἡ διένεξις αὕτη, ὡς ἐνθυμοῦνται πάντες οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας», διαρκεῖ ἀπὸ μακροῦ χρόνου, κατὰ διάφορα δ' αὐτῆς στάδια αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἦσαν ὅτε μὲν ὑπὲρ τῶν μὲν, ὅτε δὲ ὑπὲρ τῶν δὲ ἐκ τῶν διαφερομένων, ἀνιλόγως ἔτι τὰ ἀποφάσεων τούτων καὶ ἡ περιουσία περιήρχετο ἐναλλάξ

ἢ εἰς τὸν μητροπ. τέως Ὀδησοῦ καὶ Χερσῶνος Πλάτωνα, ἢ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῶν ἀνακαινιστῶν Κεδρόβσκη. Ἡ τελευταία ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐβασίσθη ἐπὶ τοῦ συλλογισμοῦ, ὅτι ὁ μὲν Κεδρόβσκη ἐμφανίζεται ὡς ἀντιπρόσωπος ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν Μόσχῃ, ἐνῶ ὁ μητροπολίτης Πλάτων παρουσιάζεται ὡς προϋστάμενος Ἐκκλησίας μὴ ἐχούσης ἡμεσον νομικὸν δεσμὸν πρὸς τὴν Ρωσίαν, λαμβανομένου ὑπ' ὕψιν, ὅτι, μετὰ τὴν ἐγκάθειρξιν τοῦ πατριάρχου Τύχωνος, αἱ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ρωσικαὶ ἐνορίαὶ ἀνεκίηρξαν ἑαυτὰς αὐτοκεφάλους. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν ἀμερικανικῶν δικαστηρίων κατελύθησε πολλὰς ρωσικὰς ἐνορίας τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου δὲ αὐταὶ δύνανται, ὡς ἐκ τῆς διαφορότητος τῶν νόμων, ἐν ταῖς διαφόροις ἀμερικανικαῖς Συμπολιτείαις, νὰ ἐνεργήσωσι νομικῶς συνέρχονται εἰς συνδιασκέψεις καὶ ἀποφαίνονται κατὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Κεδρόβσκη καὶ τῶν ἀνακαινιστῶν, καθ' ὧν ἐγείρουσι νέας ὁλοκλήνας.

— Ἡ πρώτη λειτουργία τῶν «ἀνακαινιστῶν» ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ἐσημειώθη διὰ λυπηρῶν γεγονότων. Τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὸν ναὸν συναθροισθέντων διαρκῶς διέκοπτε τὴν λειτουργίαν δι' ἐχθρικῶν κατακραυγῶν κατὰ τῶν ἱερουργούντων καὶ τοῦ προϋσταμένου τῶν Κεδρόβσκη, μόνον δὲ διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἀστυνομίας ἐπεβλήθη ἡ τάξις.

— Ἐ Βαρκελώνῃ τῆς Ἰσπανίας, τῇ παρακλήσει τῶν ἐκεῖ καταφυγόντων ἐξθροδόξων Ρώσων προσφύγων, ὁ Ρώσος μητροπολίτης Ἐδλίμπιος ἀπέστειλεν ἱερέα, ὅστις ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ ἱεουργία αὕτη φέρεται ὡς πρώτη ὀρθόδοξος ἱεουργία ἐν τῇ Ἰσπανικῇ ταύτῃ πόλει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἀναφορικῶς πρὸς τὰς σχέσεις τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Οἰκουμινικὸν Πατριαρχεῖον ἀναφέρομεν, ὅτι «ὁ ταπεινότητος καὶ ἀναξιώτατος Κυρίων Β' Ἀρχιεπίσκοπος Μιτσχέτης καὶ Πατριάρχης καθολικὸς πάσης Γεωργίας» ἀπέστειλε κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1917 ἐνθρονιστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν αἰδιμον Οἰκουμ. Πατριάρχον Γερμανὸν τὸν Ἐν ληφθεῖσαι μόλις κατ' Αὐγούστον τοῦ 1918. Ἐπίσης καὶ ὁ διαδεχόμενος αὐτὸν καθολικὸς Λεωνίδας, ὑπογραφόμενος ὡς καὶ ὁ προκάτοχος αὐτοῦ, ἀπέστειλεν ἐπίσης ἐνθρονιστήριον ἐπιστολὴν ὑπὸ ἡμερομ. 1 Ὀκτωβρίου 1919, ληφθεῖσαν κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1920. Τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, ἐπιθυμοῦν ἵνα ἔχη γνῶσιν σαφῆ τῶν κατὰ τὴν Γεωργιανὴν Ἐκκλησίαν, κατόπιν μάλιστα καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς καθολικῆς προπαγάνδας, ἀνέθηκε τότε εἰδικὴν ἐντολὴν τῷ σεβ.

Μητροπολίτη Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθω, ὅστις διεκπερακώσας αὐτὴν ὑπέβαλε μακρὰν σχετικὴν ἔκθεσιν. Ὁ διαδεχθεὶς τὸν θανόντα Λεωνίδα Καθολικὸς Μακαρ. κ. Ἀμβρόσιος ἀπέστειλεν οὐ πρὸ πολλοῦ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἶκουμεν. Πατριάρχην ἐνθροιστήριον ἐπιστολήν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθ' ἃ πληροφορεῖται ἐκ Βελιγραδίου τὸ Πρακτορεῖον Ῥώμης, ριθηθετῆθη ἐσχάτως ἡ μεταξὺ Βατικανοῦ καὶ Γιουγκοσλαβίας διαφορά. Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πᾶσαι αἱ ὑπ' αὐτῆς κατασχεθεῖσαι λατινικαὶ ἐκκλησιαί.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Μεξικου πρὸς τὰς ἐφημερίδας, ἐξ αἰτίας τῆς τελευταίας ἀντικατολικῆς πολιτικῆς τῆς μεξικανικῆς κυβερνήσεως ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν πιστῶν τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας αὐστηρότατον οἰκονομικὸν μπουϊκοτὰς ὄργανωθὲν ὑπὸ τῆς «Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Ἀμύνης τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας». Τὸ μέτρον τοῦτο οἰκατόλικοι παριστῶσιν ὡς περισσότερον ἀποτελεσματικὸν καθ' ὅλην τὴν χώραν, ἢ ὅσον παρουσιάζεται ὑπὸ τῶν εἰς τὴν πρωτεύουσαν σιελλομένων εἰδήσεων. Κατὰ τοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους, ἔχει ἐξογκωθῆ ἡ σοβαρότης τοῦ πράγματος, οὐχ ἦττον ὅμως ξένοι ἔμποροι καὶ ξένοι ἐπίσημοι παρατηρηταὶ χαρακτηρίζουσιν ὡς σοβαρὰν τὴν κατάστασιν. Ἰδιαιτέρως σημειώσεως ἄξιον εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι τὸν σημαντικώτερον παράγοντα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐν λόγῳ μέτρον ἀποτελοῦσιν αἱ γυναῖκες τοῦ Μεξικου, δαπανῶσαι μόνον διὰ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, πιστεύεται δ' ὅτι ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τοῦ μέτρον, παρ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν χώραν ταύτην ἡ γυνὴ ἦτο αἰστηρῶς ἀποκεκλεισμένη ἐντὸς τοῦ οἴκου. Κατὰ τινὰς ὑπολογισμοὺς ἀνέρχεται εἰς 40 ο)ο ἡ ἐλάττωσις τῶν πωλήσεων εἰς τὰ καταστήματα γυναικείων ἰδίως εἰδῶν, πολλοὶ δὲ κυραὶ ἀφῆκαν τὰ πολυτελῆ μέσα συγκοινωνίας καὶ ἢ ἐξέρχονται πεζῇ ἢ χρησιμοποιοῦσι τοὺς τροχιοδρόμους. Ἰδιαιτέρως διέρχονται κρίσιν τὰ καλλυντήρια καὶ τὰ κομμωτήρια τῶν κυριῶν.

—Ἀγγέλλεται ἐκ Μεξικου ἐπίσης ὅτι τὰ ἐπιτόπια ζητήματα τοῦ κατολισμοῦ ἔτεινον νὰ ἐξομαλυνθῶσι χάρις εἰς τὴν διάλακτικότητα τοῦ μεξικανικοῦ κλήρου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μάλιστα Μεξικου, κατόπιν συναντήσεως ἐκκλησιαστικῶν καὶ κρατικῶν ἀντιπροσώπων προέβη εἰς ἀνακοίνωσιν ἐξαιρουσαν τὴν ἐπικρατήσαν ἐκατέρωθεν κατὰ τὰς συσκέψεις «ἐγκαρδιότητα καὶ εὐκρίνειαν» καὶ δηλοῦσαν ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο δίδει ἐλπίδας εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ὅταν μέλλουσαι σοβαραὶ δυσχέρειαι παρουσιάζωνται, δύνανται νὰ

λυθοῦν λίαν ἐπωφελῶς διὰ τὸ ἔθνος, δι' εὐχεροῦς συνεννοήσεως μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Ἐπισκόπων». Φαίνεται ὅμως ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ ἐπίσημοι κύκλοι τοῦ Βατικανοῦ λίαν δυσμενῶς θὰ ἰδύναντο νὰ ἴδωσι τοιαύτην συνεννόησιν θίγουσαν, ὡς νομίζουσι, τὸ κύρος τῆς Ἁγίας Ἐδρας. «Ἐφημερίδες τινὲς—γράφει ἀνακοινωθὲν τοῦ Βατικανοῦ—δημοσιεύουν ἀπολογισμοὺς διαπραγματεύσεων καὶ συμφωνιῶν μεταξὺ Προέδρου Κάλλες καὶ τινων μελῶν τῆς Μεξικανικῆς Ἐπισκοπῆς. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ προειδοποιήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ εἰδήσεις αὗται δύνανται νὰ εἶναι προκατειλημμένα καὶ ἀνακριβεῖς, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἀνακοίνωσις ἐκ τῆς Μεξικανικῆς Ἐκκλησίας ἐλήφθη ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐδρας. Ἐπίσης δὲν ἐδόθησαν νέαι ὁδηγίαι ἐπιτρέπουσαι τὴν μεταβολὴν ἀπόψεων». Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις πληροφορίες, καθ' ἃς ἐσημειώθησαν καὶ περιπτώσεις κληρικῶν προσχωρησάντων εἰς τὰς κυβερνητικὰς ἀπόψεις εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιστράφησαν αἱ ἐκκλησιαὶ τῶν αἰτινες εἶχον κατασχεθῆ. Κατόπιν νεωτέρων ἐκ Ῥώμης ὁδηγιῶν ὡς ἀνεμένετο ἡ ἀρχικῶς ἐπικρατήσασα αἰσιοδοξία ἐξέλιπεν ἐντελῶς, διότι οἱ μεξικανοὶ ἐπίσκοποι ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἀρχικὴν ἐπίμονον ἄρνησιν νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὰς κρατικὰς ἀπόψεις. Ἐὰν ἡ μεξικανικὴ κυβέρνησις, λέγουσιν αἱ ὁδηγίαι τοῦ Βατικανοῦ, δὲν ἀναστέλει πάσας τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος, ὅσαι ἐπηρεάζουν τὴν θρησκείαν, ὡς καὶ τὴν διάταξιν περὶ καταγραφῆς τῶν ἱερέων, ἢ Ἀρχιεπισκοπῆ τοῦ Μεξικου δὲν δύνανται νὰ συνεχίσῃ τὰς διαπραγματεύσεις τῆς πρὸς διευθέτησιν τῆς ἀναφύσεως μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας διαφορᾶς, ἐπίσης δὲν θὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ λειτουργίαι τῆς Ἐκκλησίας πρὸ τῆς ἀναστολῆς τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων.

—Κατὰ τινὰς εἰδήσεις, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Βατικανοῦ συνῆλθον ἐσχάτως καὶ συνεσκέφθησαν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς τῶν καταστάσεως. Δι' εὐλαβοῦς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν Πάπαν ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ αὔξησιν τῶν μισθῶν τῶν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐν τῇ ἀπεράντῳ «αἰθούσῃ Ἀλβέρτου» τοῦ Λονδίνου ἐπανελήφθη ἐσχάτως ἡ ἐπέτειος τοῦ «Ἀγγλοκαθολικοῦ Συνεδρίου» μετὰ τῆς προεπούσης μεγαλοπρεπειᾶς. Ἡ ἐορτὴ ἤρξατο διὰ τῆς θείας λειτουργίας τελεσθείσης ἐν διοφόροις ναοῖς τῆς ἀγγλικῆς μητροπόλεως καὶ διὰ καταλλήλων τῇ περιστάσει θρησκευτικῶν κηρυγμάτων. Ἐντῇ αἰθούσῃ τῆς τελετῆς ὑψοῦτο γιγάντιος Σταυρός, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου εἶχε ἀναγραφῆ καταλλήλως προσευχή. Τὴν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου ἀπησχόλησαν

σπουδαῖα ἠθικοκοινωνικά ζητήματα, ὡς τὸ περὶ τῆς οἰκογενείας ὡς βάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος, βωμοῦ ἀγάπης καὶ σχολείου χαρακτήρος, τὸ περὶ οἰκημάτων τῶν ἐργατικῶν τάξεων, τὸ περὶ ἀεργων, περὶ ἐπικρατήσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὅλας τὰ ἀπόψεις τοῦ βίου καί, κατὰ τὸν Ἐπίσκοπον Gore, περὶ εἰσαγωγῆς ὄχι τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν θρησκείαν ἀλλὰ τῆς θρησκείας εἰς τὴν πολιτικὴν. Περὶ τὰς 12 χιλιάδες ἀκροατῶν παρηκολούθησαν τὰς διαλέξεις ὧν μετέσχον πολλοὶ ἀρχιερεῖς, ὑπουργοί, καθηγηταί, ἐπιστήμονες, λόγια κυρία, πολιτικοί, ἱεραπόστολοι καὶ τὸ ἄνθος ἐν γένει τῆς διανοουμένης ἐν Ἀγγλίᾳ τάξεως. Ἡ «Σιών» σχολιάζουσα τὸ Συνέδριον τοῦτο γράφει ὅτι «μαρτυρεῖ τὴν δύναμιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις προμελετᾷ καὶ παρασκευάζει τὴν λύσιν καὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ διδάσκει τὸν λαὸν νὰ εἰσάγῃ τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς πάσας τὰς σχέσεις τοῦ βίου».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Θόρυβος προεκλήθη κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐν Ἀμερικῇ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀντικατολικῶν κηρυγμάτων τοῦ ἀμερικανοῦ ἐπισκόπου Μπόφελο Ἄδνα Λήοναρτ, ὅστις ἐπετέθη κατὰ τοῦ κυβερνήτου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, διότι, ὡς πιστὸς τοῦ δυτικοῦ δόγματος ἐζήτησεν ἀκρόασιν παρὰ τῷ Πάπα. «Οὔτε εἰς ἀπόστασιν βολῆς τηλεβόλου ἀπο τοῦ Λευκοῦ Οἴκου δὲν δύναται νὰ σταθῇ ἄνθρωπος ἀσπασθεὶς τὸν παπικὸν δακτύλιον» ἐδήλωσεν ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος, ὅστις πρὸ τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως διώρθωσεν ἔπειτα τὴν φράσιν του εἰπὼν ὅτι ἐννοεῖ δι' αὐτῆς ὅτι ὁ ἀσπαζόμενος τὸν δακτύλιον τοῦ Πάπα πολιτικὸς ἀναγνωρίζει τὴν πολιτικὴν ἰσχὴν τῆς Ἀγίας Ἐδρας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως ἐγένοντο τῇ 29 τοῦ παρελθόντος μηνὸς τὰ ἐγκαίνια ἐπὶ τοῖς θεμελίσις ἀνεγειρομένου Γυμνασίου δαπάνη τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀποδημούντων Μεγ)πολιτῶν. Ἐν τῷ Γυμνασίῳ τούτῳ θὰ εἶνε καὶ αἴθουσα ἀναγνωστηρίου καὶ Βιβλιοθήκη. Ἐπὶ τοῖς ἐγκαίνιοις παρέστησαν πάντες οἱ κάτοικοι Μεγ)πόλεως καὶ τῶν περιχώρων καὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀρχετοί. Ὁ Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως κ. Πολύκαρπος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐξεφώνησε τὴν δημοσιευομένην ἀλλαγὴν προσφώνησιν δι' ἧς παρέστησε ποῖα εἶνε ἡ ἀληθὴς καὶ ὑγιὴς παιδεία καὶ μόρφωσις.

— Ἐν Βελιγραδίῳ πρὸ τινος ἐγένετο πανηγυρικῶς ἡ χειροτονία τοῦ πρώτου Σέρβου ὀρθοδόξου ἐπισκόπου διὰ τὴν Ἀμερικὴν, τελεταρχοῦντος τοῦ

Μακαρ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἰ. Συνόδου. Ὁ χειροτονηθεὶς ὀνομάζεται Μαυδάριος Οὐσκόκοβιτς, Ἀρχιμανδρίτης, ὑπῆρξε δὲ τρόφιμος τῆς ἐν Πετροπόλει Θεολογικῆς Ἀκαδημίας.

— 67,000 εἰδωλολάτραι παρακολουθοῦσι μαθήματα εἰς 17 Πανεπιστήμια. Δύο τῶν Πανεπιστημίων τούτων εἶνε μουσουλμανικά, ἐν δ' Ἰνδικόν.

— Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑπάρχουσι 32 Πανεπιστήμια. Τὰ ἐν Τόκιο, Βασέδα, Κερώ καὶ Κυότο ἔχουσιν ἕκαστον ὑπὲρ τὰς 2,500 φοιτητάς.

— Τῷ 1922 ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐξεδόθησαν 13,081 βιβλία, δημοσιεύονται δὲ ἐν ὅλῳ 4,562 ἐφημερίδες καὶ περιοδικά.

— Ἐν Κίνα ὑπάρχουσι δύο πανεπιστήμια προτεσταντικά, ἐν δὲ Μόσχᾳ ἐν σοβιετικὸν κινεζικὸν πανεπιστήμιον.

— Τῷ 1925 τὸ προσωπικὸν τῶν προτεσταντικῶν Ἱεραποστολῶν ἐν Κίνα ἀνῆλθεν εἰς 34,641. Ἐν Κόγκο ὁ Προτεσταντισμὸς ἀριθμεῖ 700 πάστορας, ἐν δ' Ἀφρικῇ λειτουργοῦσι 85 νοσοκομεῖα, καὶ ἐν Κίνα 323, ἰδρυμένα ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν.

— Κατὰ τὰς ἐκ Παλαιστίνης πληροφορίας ἡ ἀπὸ τινος χρόνου σημειουμένη οἰκονομικὴ κρίσις ἐφθασε κατ' αὐτὰς εἰς ὀξύτατον σημεῖον. Κατὰ τοὺς μελετήσαντας τὴν κατάστασιν αἰτία τῆς κρίσεως εἶναι ἡ ἀκατάσχετος τάσις πρὸς ἀνέγερσιν κτιρίων ἣτις ἐπέφερε ἔλλειψιν κεφαλαίων χρησιμοποιοιμένων εἰς οἰκοδομίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκιῶν ἐν Παλαιστίνῃ ὑπερβαίνει τὰς ἀνάγκας τοῦ πληθυσμοῦ καὶ διὰ τοῦτο πολλαὶ οἰκίαι μένουσι κεναί, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου ἔπαυσεν ἡ οἰκοδόμησις νέων.

— Περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου συνεκροτήθη ἐν Χέλσιγκφορς τῆς Φιλανδίας, τὸ παγκόσμιον συνέδριον τῶν ἀνα σύμπαντα τὸν κόσμον Χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἀπέστειλαν 1500 ἀντιπροσωποὺς τεσσαρακοντὰ χωραί. Ἐκ μονῆς τῆς Γαλλίας ἀπεσταλησαν 35 μελη. Τὸ γενικὸν θέμα τῆς συσκεψεως ἦτο ἡ στασις τῶν νέων ἀπεναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν κοινωνίᾳ διανουούσης τὸ στάδιον μιᾶς ὀλοκληρωτικῆς μεταμορφώσεως, ὡς καὶ ἡ σημερινὴ ἀποστολὴ τῶν Χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων. Ἀπὸ διετίας σχεδὸν αἱ ἑκασταχοῦ Ἀδελφότητος αὐταὶ μελετῶσι τὰ διάφορα προβλήματα, αἵτινα εἶναι συναφῆ πρὸς τὴν ἠδραῖσιν αὐτῶν καθοδηγούμεναι ὑπὸ ἐρωτηματολογίου συντεταγμένον ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς. Τὸ συνέδριον τῆς Χέλσιγκφορς διεσκέφθη ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα καὶ τὸ κοινωνικὸν καθῆκον τίθενται ἐνώπιον τῆς νεολαίας ὑπὸ τοὺς διαφό-

ρους ἐν τῷ κόσμῳ πολιτισμούς. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἔβαβον μέρος καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν, ἐν οἷς καὶ τῆς Ἑλλάδος.

—Κατὰ τὰς ἑξ Ἀμερικῆς πληροφορίας ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς ἐν τῷ συνόλῳ του εἶνε εὐχαριστημένος ἐκ τῆς καταργήσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Διότι εἰς αὐτὸν ἀποδίδει τὸ μὲν τὴν ἐξαφάνισιν τῶν καφενείων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀπετέλουν κέντρα διαφθορᾶς, τὸ δὲ τὴν ἀνάπτυξιν μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ τῆς οἰκονομίας καί, συλλήβδην, τὴν αὔξησιν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ λαοῦ καὶ τῆς βιομηχανικῆς εὐμαρείας.

—Κατὰ πληροφορίας τοῦ «Ἐθν. Κήρυκος» ἐκυκλοφόρησεν ἐσχάτως εἰς ὀγκώδη τόμον ὁ ἐπίσημος ὁδηγὸς τῆς ἐν Ἀμερικῆς Κατολικῆς Ἐκκλησίας περιέχων αὐθεντικὰς στατιστικὰς καὶ τὴν ἐν γένει κίνησιν τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ἔτος 1925. Εἰς τὰ 5819 ἐνοριακὰ σχολεῖα ἐφοίτησαν 2072466 παιδία. Οἱ ἱερεῖς συνεποσώθησαν εἰς 24352, οἱ δὲ σπουδασταὶ τῶν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις Θεολογικῶν Σχολῶν εἰς 12592. Κατὰ τὸ 1924 τὰ ἐνοριακὰ σχολεῖα ἦσαν κατὰ 287 ὀλιγώτερα, οἱ μαθηταὶ αὐτῶν ὀλιγώτεροι κατὰ 33842 καὶ οἱ ἱερεῖς ὀλιγώτεροι κατὰ 655.

— Τὸ Ἰσλάμ ἀριθμεῖ περὶ τὰ 250 ἑκατομ. ὀπαδῶν, διαδίδεται δὲ τὰ μάλιστα ἐν Ἰνδίας καὶ Ἀφρικῇ.

—Τὸ ζήτημα τῆς πιλοφορίας ἐν Αἰγύπτῳ, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ εδημιουργήθη τόσος θόρυβος πρὸ τινῶν μηνῶν, ἀνακινεῖται ἐκ νέου, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν αἰγυπτίων ἰατρῶν, οἵτινες συνήλθον χθὲς ἐν Καῖρῳ εἰς γενικὴν συνέλευσιν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ διασημοτέρου τῶν Αἰγυπτίων χειρουργῶν Δρος Ἄλη Βέη Ἰβραήμ, κατόπιν δὲ μακροῦς συζητήσεως, καθ' ἣν διάφοροι Αἰγύπτιοι ἐπιστήμονες ἔλαβον τὸν λόγον, ἐξετάσαντες τὸ ζήτημα ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως καὶ ἀποδείξαντες δι' ἀφιλονεικῆτων ἐπιχειρημάτων τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην ὅπως ἀντικατασταθῇ τὸ φέσιον δι' ἄλλου ὑγιεινοῦ καλύμματος, ἐνεκρίθη σχετικὸν ψήφισμα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῦ ἡ συνέλευσις τῶν Αἰγυπτίων σοφῶν θὰ συντάξῃ τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς ἐκθεσιν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι, πάντες οἱ Αἰγύπτιοι ἰατροὶ, πλὴν μιᾶς μόνον ἐξαιρέσεως, ἀπεφάνθησαν ἐναντίον τῆς φρεσοφορίας, τῆς ὁποίας ἀνέπτυξαν τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν Αἰγυπτίων. Οἱ ἰατροὶ ἐπίσης ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμασία εἶνε ἢ μᾶλλον κατάλληλος διὰ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας. Προβλέπεται ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο τῶν Αἰ-

γυπτίων ἰατρῶν θὰ προκαλέσῃ ζωηρὰν ἀντίδρασιν, ἰδίως ἐκ μέρους τῶν θρησκευτικῶν κύκλων ὅτινες παντὶ σθένει ἀποκρούουν τὴν πιλοφορίαν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὰς Μουσουλμανικὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἦθη τῶν Αἰγυπτίων.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἡ ἐν Λὺνν τῆς Ἀμερικῆς Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὡς τακτικὴν αὐτῆς εἰσφορὰν δρχ. 12.000 πρὸς συντήρησιν τεσσάρων ὑποτρόφων ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ὁρφανοτροφείῳ Βουλιαγμένης καὶ δρχ. 6.000 πρὸς συντήρησιν δύο ὑποτρόφων ἐν τῷ Ἀσύλῳ Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιμ. Θεολόγου Παρασκευαΐδου, Πρακτικαὶ Ὁδηγίαι καὶ Ὑποθήκαι διὰ τὸν Κήρυκα τοῦ θείου λόγου ἐν Ἀθήναις 1926.

—Τοῦ αὐτοῦ: Ἡ Ὁμιλία, Ἐν Ἀθήναις 1926.

C. Burkhardt, (Ἑλβετοῦ διδασκάλου). Ἡ ζωὴ μαθητικῆς Κοινότητος. Μετάφρ. ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Σπυρ Μ. Καλλιάρφα. Ἐκδ. Β'. Ἐν Ἀθήναις 1926.

Θεοδώρου Ἐυστρατιάδου Θεολόγου, ἱερέως Ἁγίας Τριᾶδος Πειραιῶς. Ὁ «Λόγος» τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ὁ Εὐαγγελικὸς Λόγος Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ θρησκεία, καὶ ὁ Χριστιανισμός. Ἐν Πειραιεὶ 1926. — Ἐν τῷ πονήματι αὐτοῦ τούτῳ ὁ αἶδес. συγγραφεὺς, ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης τροφίμων καὶ τὰ μάλιστα καλῶς τὰ θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συγκεκριμένους, πειρᾶται νὰ προϊστορήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ λόγου ἐν τῷ φιλοσοφικῷ τοῦ Ἡρακλείτου συστήματι, παραβάλλων δ' εἶτα αὐτὸν πρὸς τὴν περὶ Λόγου Εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐπιχειρεῖ νὰ καθορίσῃ τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν δύο «λόγων» διαφορὰν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβόλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας διακηρύττει ὅτι Δυνάμει ἀδελφὸς τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμεῖου ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐφαινετοῦ ἔλαιοκάροπου τῆς Ἱ. Μονῆς Κάτω Παναγίας καὶ φανερωμένης συμφώνως μὲ τὸς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως, οἱ δὲ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσιν ὀφείλουσι νὰ προσέλθωσιν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν παρουσία τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτις κ. Ἡλία Καφετζῆ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἔνθα ἐνεργηθῆτεται αὕτη κατὰ τὴν 26 Ἰβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς μεσημβρίας. Ἐν Ἱ. Μονῇ Κάτω Παναγίας τῇ 23 Ἰ. Ἀγούστου 1926.

Ὁ Ἡγουμένος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δεμεράδων διακηρύσσει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις ἐνὸς ὑδρομήλου κειμένου ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Δελφίνιστος τῆν 20ὴν Ἰβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 μεσημβρινῆς καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ συμφώνως μὲ τὸς ὅρους τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Κοινοτικῷ γραφείῳ Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ βουλόμενοι νὰ μετᾶσχωσι τὴν δημοπρασίαν, δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσιν γνώσιν. Ἐν τῇ Μονῇ Δεμεράδων τῇ 6ῃ Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Μακεδονίᾳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλειτορίας Γεωργ. Γκραβᾶ, καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τῇ 5 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἢ ἐνοικίας τοῦ ἐν τῇ θέσει Σκάλα τῆς περιφέρειας Μακεδονικῆς κτήματος τῆς Μονῆς ἐπὶ μ'αν πενταετίαν, καὶ οἱ ἐνυλόμενοι νὰ πλειοδοτήσῃσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατ'επιβεβλημένην ἐν τῷ γραφεῖ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Ἀθανασίου τῇ 9ῃ Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Αἰτωλίας διακηρύττει ὅτι. Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου καὶ ἀπὸ 10-12 π. μ. καὶ ταῖς ἐπομέναις δύο Κυριακὰς ἐνεργηθῆσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐνοικίας τῶν ἐλαιοκάρπου τῶν ἐλαιοδένδρων Μυρτιάς ἐν Κεφελοβρύτῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κουρίτιδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ἀρχιεπ. Ἐπιτροπῶν Παμφιλίας· παρ' οὗ εὐρίσκονται καὶ οἱ σχετικοὶ ὄροι τῆς ἐνοικίας. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παντοκράτορος τῇ 25ῃ Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος διακηρύττει ὅτι. Τὴν 19ην προχθονος ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—2 π. μ. ἐν Αἰτωλικῷ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς· ἐνεργηθῆσονται αἱ κάτωθι πλειοδοτικαὶ δημοπρασίαι. Περὶ ἐκποίησης τριακοσίων (300), περίπου ὀκάδων καπνοῦ ἐφεταίνης εἰσοδείας τῆς Ἱ. Μονῆς. 2) Περὶ δεκαετῶς ἐκμισθώσεως τριῶν οἰκοπέδων ἐν Ἀγγελοκάστρῳ μὲς ζυλίνου οἰκίσκου. 3) Περὶ πενταετῶς ἐνοικίας ἑνος στρεμματικῆς κήπου μετὰ πέντε ἐλαιῶν καὶ ἰσάριθμων συκῶν εἰς θέσιν «Περιδολάκι». Οἱ σχετικοὶ ὄροι καὶ πληροφορίες παρέχονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παντοκράτορος τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸ ἐν τῷ τόπῳ Δῆμῳ Ὀμιλείων Λεβαθίου «Γουλιᾶ» ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 ἐ. ἔ. διακηρύξεως, ἢ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην Σεβρίου ἐ. ἔ. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δύο χιλιάδων (2000). Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος 30 Αὐγούστου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸς ἐν Γραμμῆν ἄγρους τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 82 ἐ. ἔ. διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην Σεβρίου ἐ. ἔ. 1926. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τεσσαράρων χιλιάδων (4000) καὶ ἐξήκοντα (60) κοιλῶν αἴτου. Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος 30 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸν ὑδρομύλον αὐτῆς ἐν θέσει Διασκοδόρημα ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑπὸ χρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 76 ἐ. ἔ. διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην Σεβρίου ἐ. ἔ. ἐν Λαμίᾳ Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν (100) καὶ τριακοσίων ὀκάδων ἀραβοσίτου. Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος τῇ 30 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸς ἐν Ἀμαλῶττα ἄγρους αὐτῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 77 ἐ. ἔ. διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην Σεβρίου ἐ. ἔ. ἐν Λαμίᾳ. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν Δραχμῶν (200) καὶ δύο χιλιάδες ὀκάδων τριφυλλίου. Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος τῇ 30 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸς ἐν τοῖς Βασιλικοῖς ἄγρους αὐτῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 ἐ. ἔ. διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην Σεβρίου ἐ. ἔ. ἐν Λαμίᾳ. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριῶν χιλιάδων καὶ δύο χιλιάδων ὀκάδων τριφυλλίου. Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος τῇ 30 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱ. Μ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸς ἐν Δεσφῆ—Καρυᾶ ἄγρους τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 ἐ. ἔ. διακηρύξεως, ἢ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην Σεβρίου ἐ. ἔ. ἐν Λαμίᾳ Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑξακοσίων (600). Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος 30 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Γεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ τριετῆς ἐνοικίας τῶν κτημάτων τοῦ Μετοχου τῆς Μονῆς (Παναγία ἢ Φανερωμένη) ἐν τοῖς ὄροις τῶν Κοινοτήτων Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Παναγίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 19ην τοῦ μηνος 7 ὀρίου τοῦ 1926 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Σπάρτῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης κ. Ἰωάν. Κατοῦχη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μητροπόλεως ἐξωθῆ τοῦ Συμβολαιογράφου τοῦ κ. Ἰωάν. Κατοῦχη συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 156 διακηρύξεως ἡμῶν ἧτις εὐοίσκεται κατατεθῆναι ἐν τῷ ἀνω Συμβολαιογραφεῖ. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίσθη τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων δραχμῶν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων 10x Μαρτύρων τῇ 1ῃ 7 ὀρίου 1926.

Ἡ ἐν Ὑδρα Μονῇ τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ, ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας ἐνεργηθῆσασμένη ἐν Ὑδρᾷ τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1926 τὰ ἐξῆς κτήματα αὐτῆς, τὰς εἰς θέσιν Βλυχῶ, ἐν τῇ νήσῳ Λοκρῆ καὶ τῆς νησιῶς Κιβωτοῦ γαίας καὶ τῆς χορονομῆς τῆς νήσου κίετασι

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τῆς Ἱ. Μ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετῶς ἐνοικίας τὸς ἐν Μουστρεῖῳ ἄγρους αὐτῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτῆς ὑπὸ τοῦ, ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀρ 79 ἐ. ἔ., διακηρύξεως ἢ δημοπρασία γενήσεται ἐν Λαμίᾳ τῇ 19 Σεβρίου ἐ. ἔ., Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τεσσαράρων χιλιάδων (4000) καὶ τριακοσίων ὀκάδων κριθῆς Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος τῇ 30ῃ Αὐγούστου 1926.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38, Ἀθήναι